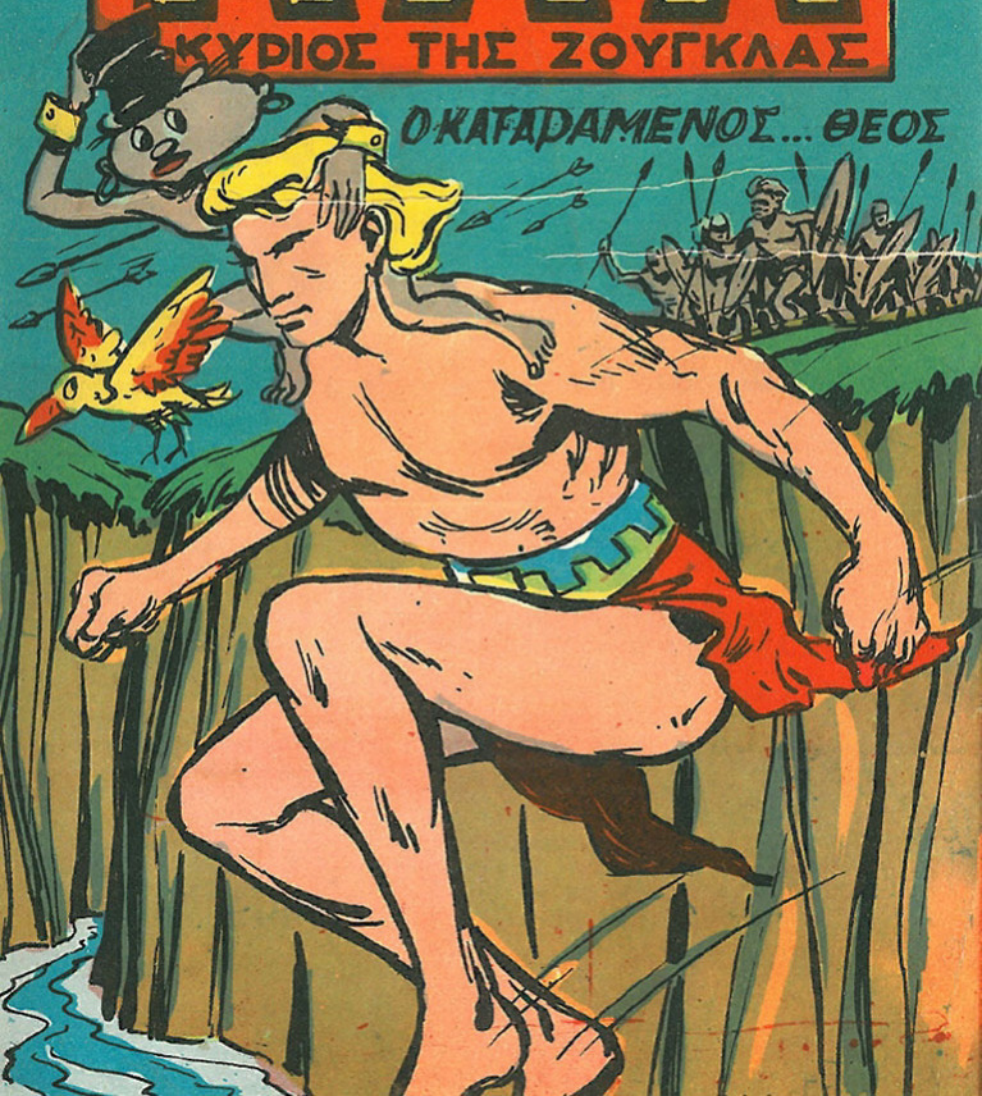


ΚΑΛ

4

ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο ΚΑΦΑΡΑΜΕΝΟΣ... ΘΕΟΣ



Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ... ΘΕΟΣ



ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΗΔΗΜΑ

ΚΥΝΗΓΗΜΕΝΟΙ οί τέσσερις ήρωές μας τρέχουν μέσα στη ζούγκλα με όλη τη δύναμη τών ποδιών τους. Τούς κυνηγούν τὰ ανθρωπόμορφα τέρατα του Γκόθ (*). Οί άπάισιοι πολεμιστές της άγριας φυλής Χόνγκο.

Ο φοβερός μάγος Γκόθ έχει μόλις συνέλθει από τὸ κτύπημα που δέχθηκε στο κεφάλι από τὸ «μπούμερανγκ» του Χούπ. Τὰ μάτια του πετούν άσπραπές μίσους και έκ-

δικήρεως. Ούρλιαζει όπως τ' άγρια θηρία της ζούγκλας. Μαζί του και όλοι οί Χόγκο πολεμιστές αφήνουν τρομακτικά ούρλιαχτά.

Οί ήρωές μας έχουν στην άρχή κερδίσει μιὰ άρκετά μεγάλη άπόσταση από τούς διώκτες τους. Όσο όμως περνάει ή ώρα, ή άπόσταση αυτή μικραίνει διαρκώς.

Η καμμένη ή Χούλα είναι βαρειά και δύσκαμπτη. Δεν μπορεί νά τρέξη σαν τούς άγριάνθρωπους Χόνγκο.

Ο Κάλ, ή Μπέλλα και ό χαζο - Χούπ, άναγκάζονται νά λιγοστεύουν και τή δική τους ταχύτητα για νά μὴν αφήσουν μόνη της τήν πελώρια νέγρα. Εκείνη τὸ καταλαβαίνει.

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τρίτο τεύχος τὸ «ΚΑΛ» με τίτλο: «ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΖΩΗΣ».

— Μις Μπέλλα!, ξεφωνίζει. Φευγάτε! Άφήστε με έμένα! Έτσι κι' άλλοιώς έγω δέν γλυτώνω... Δέν θά κερδίσω τίποτα άν μιιάς σκοτώσουν όλους...

— Άφησε τις άνοησίες, Χούλα! λέει αύστηρά ό Κάλ, τó λευκό παιδί τής ζούγκλας. ΈH όλοι θά ξεφύγωμε ή κανείς! Τρέξε όσο μπορείς! Οί Χόνγκο είναι άκόμα μακριά!

— Τρεχάτε, χρυσές μου Χούλες!, λέει λαχανιασμένος και ό κουτο-πυγμαίος. Έσείς έχετε τó προσόν που είσαστε και τρείς! Όταν κουράζεται ή μία άς τρέχη ή άλλη!

ΈH πεντάμορφη Μπέλλα δέν μιλάει καθόλου. Μόνο κυττάζει με εύγνωμοσύνη τó λευκό σύντροφό της. Ξέρει πώς για χατήρι της ό Κάλ διακινδυνεύει άκόμα μιιά φορά τή ζωή του για να μιιά στενωρωθηή χάνοντας τήν αγαπημένη της νέγρα που τής έχει σώσει τή ζωή όταν μιιά φυλή μαύρων έπετέθη στήν άποστολή τους (*).

Ό Κάλ έχει τήν πιό θανάσιμη άγωνία ζωγραφισμένη στό πρόσωπό του. Λέει ψέματα πώς οι Χόνγκο είναι μακριά, για να παρηγορήση τή Χούλα. Μά ξέρει ότι σε λίγα λεπτά οι Χόνγκο θά τους φτάσουν και τότε πιιά τίποτα δέν θά είναι ικανό να τους γλυτώση από τά χέρια του λυσσασμένου Γκόθ.

Κι' όσο ή ώρα προχωρεί ή καπνάστασις χειροτερεύει. Οί φωνές των Χόνγκο άκούγονται

πιιά τόσο δυνατές, που οι φίλοι μας πολλές φορές στρίβουν τó κεφάλι βέβαιοι πώς θά τους άντικρίσουν να όρμούν καταπάνω τους.

— Άφήστε με και φυεγάτε! Ξαναλέει άπεληπισμένη ή Χούλα.

— Χουλίτες μου, αύτό δέ θά γίνει ποτέ!, τσιρίζει ό χαζο-Χούπ ήρωικά.

Ξαφνικά τά δέντρα τής ζούγκλας τελειώνουν. Μπρός τους άνοίγεται μιιά μεγάλη πεδιάδα στραμένη με ψηλό πράσινο χορτάρι.

— Άτυχία!, μουγγρίζει ό Κάλ με θυμό. Αύτή είναι ή τελειωτική καταδίκη μας!

Πραγματικά μέσα σ' αύτή τήν πεδιάδα, οι Χόνγκο δέν θά χουν ούτε αύτή τήν έλάχιστη καθυστέρηση που είχαν ως τώρα για να άκαλουθούν τά ίχνη τους. Θά τους έβλεπαν από πολύ μακριά και θά όρμούσαν δλοΐσια έναντίον τους.

Όστόσο δέν μπορούν να κάνουν τίποτε άλλο ποιά να συννεχίσουν τή φυγή τους μέσα στην πράσινη κοιλάδα.

— Για κύττα, φίλε μου, έπιτυχία! Ξεφωνίζει ό Χούπ με γουρλωμένα μάτια. Μιά γοιά μάγισσα που κύτταξε τήν τύχη μου στα σταυρωτά κόκκαλα, λίγες μέρες πριν, μου είψε πη ότι θά φάσω σύνταμα σε τόπο... χλοερό!

ΈH καημένη ή Χούλα, που σαν μαύση είναι πολύ προληπτική, βγάξει μιιά φωνή τρόμου σ' αύτά τά λόγια.

— Χούπ! Πάμε πιιά τις άνοησίες!, του φωνάζει αύστη-

(*) Διάβασε τó πιότο τεύχος του «ΚΑΛ» με τίτλο: «ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ».

ρά ὁ Κάλ. Δὲν βλέπεις ὅτι πρόμαζες τὴ Χούλα;

— Ἐγώ; Πότε; μπουμουρίζει ὁ χαζο-πυγμαίος ἀπορημένος. Δὲν θυμάμαι! Ἴσως νά-τυχε καμμιά φορά χωρὶς νὰ τὸ θέλω! Βρὲ παιδιά! Δὲν τὸ ξαπλώνουμε λιγάκι σὲ τοῦτο τὸ ὑπέροχο γρασιῖδι, νὰ βοσκίσουμε κιόλας; Ἄς τὸ ἀναιθάουμι τὸ... πρωτάθλημα.

Φυσικὰ κανεὶς δὲν ἀκούει τὶς βλακειές τοῦ Χούπ τὴ δραματικὴ αὐτὴ στιγμή. Ἐχουν τρέξει καμμιά τρακοσαριά μέτρα μέσα στὴν κοιλάδα. Ξαφνικὰ, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ τελευταῖα δέντρα τῆς ζούγκλας προβάλλουν οἱ Χόνγκο. Καθὼς βλέπουν τοὺς φυγάδες ξεσποῦν σὲ ἀγρίες θριαμβευτικὲς ἰσυχές καὶ ὄρμουν ἐναντίον τους γοργοὶ σὰν τὸν ἀνεμο. Καὶ σ' ὅλο τὸ δρόμο οὐρλιάζουν σὰν δαιμονισμένοι καὶ ἀνεμίζουν τὰ φαβερά ἀκόντια τους.

— ὦχ! Λὲς νὰ μᾶς ξεπεράσουν τώρα καὶ νὰ βγοῦν πρώτοι; τοιφρίζει τραμαγμένος ὁ Χούπ στὸν Κάλ. Πιὸ γρήγορα, παιδιά! Πιὸ γρήγορα, χρυσιές μου Χούλες! Τρεχαλάτε καὶ οἱ τρεῖς μαζί! Ἄν νικήσουμε θὰ σᾶς κάνω δῶρο ἕνα τόννο καρύδες!

Μὰ δυστυχῶς, δὲν φαίνεται νάχουν ἐλπίδες νὰ «νικήσουν» ὅπως λέει κι' ὁ Χούπ.

Ἦστερα ἀπὸ πέντε λεπτά, τὰ τριακόσια μέτρα πού τοὺς χωρίζουν ἔχουν γίνεи λιγώτερα ἀπὸ διακόσια. Καὶ οἱ Χόνγκο ὀλοένα καὶ πλησιάζουν. Καὶ ἡ καμμένη ἢ Χούλα ὄλο

παρακαλεῖ νὰ τὴν ἀφήσουν καὶ νὰ τρέξουν μόνοι τους. Μὰ ὅπως εἶναι ὄλοι ἀποφασισμένοι νὰ μὴν τὴν ἀφήσουν ὡς τὴν τελευταία σπιγμῆ, ὁ θάνατός τους φαίνεται σίγουρος. Καμμιά ἐλπίς σωτηρίας δὲν ὑπάρχει.

Κι' ὅμως... Ἐκεῖ πού ἡ Χούλα ξεθεωμένη ἐντελῶς πιά ἢ κακομοῖρα, βάζει καὶ τὶς τελευταῖες δυνάμεις στὸ τρεξιμό της, ἐνῶ οἱ ἄλλοι τρεῖς τὴν ἀκολουθοῦν ἀπὸ κοντὰ, ξαφνικὰ σταματοῦν ὄλοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Χούπ. Αὐτὸς τρέχει χωρὶς νὰ κάμῃ τὸν κόπο νὰ κυττάζῃ ἐμπρὸς του. Μὰ εὐτυχῶς πού περνοῖε δίπλα ἀπὸ τὸν Κάλ κι' ἐκεῖνος τὸν ἀρπάζει τὴν τελευταία στιγμή ἀπὸ τὸ χέρι, γιὰτι ἕνας τρομερὸς γκρεμὸς ἀνοίγεται μπρὸς στὰ πόδια τους.

— Χαθήκοιμε!, ψιθυρίζει ἡ Μπέλλα χλωμιάζοντας. Θαρρεῖς ὅτι ὄλα τὰ πνεύματα τοῦ κακοῦ τοὺς βοηθᾶνε!

Οἱ Χόνγκο βλέπουν πὼς οἱ φυγάδες ἔχουν σταματήσει ξαφνικὰ καὶ μὲ ξέφρενα οὐρλιάχτὰ θριάμβου ρίχνονται ἐναντίον τους μὲ νέες δυνάμεις.

Ὁ Κάλ ζυγώνει πολὺ κοντὰ στὴν ἄκρη τοῦ βαράθρου καὶ κυττάζει κάτω. Ἡ ὄψις του φωτίζεται. Καμμιά ἐκατοστὴ μέτρα χαμηλότερα περνάει ἕνα στενὸ ποτάμι. Εἶναι τὸ πιὸ περιέργο ποτάμι πού ἔχει δὴ τὸ λευκὸ παιδί τῆς ζούγκλας, ἀφοῦ οἱ ὄχθες του εἶναι ἕκατὸ μέτρα ψηλότερα ἀπὸ τὴν κοίτη του, καὶ ὑψώνονται πᾶνω ἀπὸ αὐτὴν σὰν

βιράχινοι τοίχοι.

Σάν αστραπή σε ταχύτητα από το μυαλό του άγοριού περνούν αυτές οι σκέψεις:

«'Αν τὰ νερά είναι άβάθη, θά τσακιστούμε! 'Αν είναι βαθεία θά γλυτώσουμε. 'Ο,τιδήποτε είναι προτιμότερο από τὸ νὰ πέσουμε σπὰ χέρια του Γκίθ και νὰ πεθάνουμε με φριχτά βασανιστήρια...»

Καί μ' αυτές τις σκέψεις ὁ Κάλ διατάζει αδιάτακτα:

— Πηδήξτε! Είναι ποτάμι από κάτω!

Χωρίς την παραμικρή καθυστέρηση ἡ Χούλα, που προτιμάει και τὸν θάνατο ἀκόμα κἀντὶ νὰ χάσομερήσει κι' ἄλλο τούς συντρόφους της, ρίχνεται στὸ βάραθρο.

— 'Εμπρός! Πηδήξτε λοιπόν! Μπέλλα! Χούπ!, φωνάζει ὁ Κάλ θέλοντας νὰ μείνει τελευταίος, γιὰ νὰ είναι βέβαιος ὅτι θὰ ἔχουν σωθῆ ἅλοι.



Ἡ χοντρή Χούλα τρέχει με μεγάλη δυσκολία.



Ἔνα τεράστιο καθούρι τὴν τυλίγει με τὰ πλοκάμα του.

Ἡ καπέλλα ἐτοιμάζεται νὰ συμμορφωθῆ με τὴ διαταγή του. Ὁ τρελλὸ - Χούπ, όμως, ἔχει ἐπάνω στὴ φοβερὴ ἐκείνη στιγμή μιὰ ἄλλη πρωτόκου στη ἔμπνευσι: Τρέχει στὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ κακαρίζοντας ἀπὸ ἀσυγκράτητα γέλια και ξεπλώνεται μπρούμυτα κυττάζοντας πρὸς τὰ κάτω.

— Μανούλα μου!, ξεφωνίζει τοιριχτά. Ούτε στὴ μέση δὲν ἔχει φτάσει ἀκόμα! Σκεφτήτε τί... «πλάτες» θὰ κἀνη βουτώντας! Νὰ μὲ φτύσετε ἄν δὲν τιναχτῆ τὸ νερὸ ὡς ἐδῶ πάνω!

— Πήδα, βλακέντιε!, οὐρλιάζει ἀνήσυχτα ὁ Κάλ και τρέχει πρὸς τὸ μέρος του.

— Ἐγὼ νὰ πηδήξω ἐκεῖ κάτω; τσιρίζει ὁ Χούπ με γουρλωμένα μάτια. Δὲν τρελλάθη και! Στὶς βουτιές ἀπὸ ψηλὰ βουίζουν τ' αὐτιά μου!

— Θὰ μὰς σκοτώσουν, βλά

κα!, μουγγρίζει το λευκό παιδί της ζούγκλας. Κάνε γρήγορα! Δεν βλέπεις; Μας έφτασαν!

Πραγματικά οι Χόνγκο δεν απέχουν πια παραπάνω από καιμιά οδοντωριά μέτρα και έτσι όπως τρέχουν σε μερικά δευτερόλεπτα θα τους έχουν φτάσει.

Όσο ο χαζο - Χούπ εξακολουθεί να διατηρή την αταραξία του.

— Δεν ξέρω εσύ τι έχεις μαζί τους, λέει ψυχρά. Έμεινα μια φορά μου έχουν φερθή πέντα σαν κυριοί! Άσε μου την τηλεόρασι και πήδα!

Και με τα λόγια αυτά, απλώνει το χέρι και αρπάζει την τηλεόρασι και πήδα! ρα του Γκόθ (*) από τα χέ-

(*) Διάβασε το 2ο τεύχος του «ΚΑΛ» με τίτλο «ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΟΛΕΘΡΟΥ».



— Σιγά σκουληκάκι μου, μη με σφίγγεις σε παρακαλώ!



Με το μαχαίρι τυφλώνει το άπαισιο καβούρι.

ρια του Κάλ.

Το λευκό παιδί της ζούγκλας μ' ένα ανυπόμονο μουγγρητό, δρομάει έπάνω στον πυγμαίο, ενώ η Μπέλλα περιμένει ακόμα με αγωνία το αποτέλεσμα.

Ο Χούπ τη βλέπει και για μά μην του πάρη την έκτυφλωτική κρυστάλλινη σφαίρα ο Κάλ, την πετάει σ' αυτήν σαν μπάλλα.

— Πάσσα, Μπέλλα!, τσιρίζει χασκογελώντας.

Οι Χόνγκο είναι καιμιά τριανταριά μέτρα μακριά τους. Με τρομακτικές ισχύς λύσσας αρχίζουν κιάλας να πετούν τα άκοντιά τους έναντιόν των ήρώων μας.

Η Μπέλλα, χωρίς να διστάση και χωρίς να αφήση τη μαγική σφαίρα, πηδάει στο βάθος. Έχει δη τον γιγαντώσωμο σύντροφό της που άρπά

ζει σαν κούκλα στα άπασαλένια χέρια του τόν Χούπ, τόν καθίζει δια τής βίας σπόν ώμο του και πηδάει κι' αυτός.

Οί Χόνγκο φθάνουν ούρλια ζοντας σπὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ. Τὰ ἀκόντια σφυρίζουν δέκα - δέκα γύρω ἀπὸ τὸν Κάλ και τὸν ἀνόητο πυγμαῖο και ἡ καρακάξα ἡ Μανταλένα, φτερου γίξει κι' αὐτὴ ἀπὸ κοντὰ... Εὐτυχῶς κανένα ἀπὸ τὰ ἀκόντια δὲν βρίσκει τὸ στόχο του...

ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

Ο ΑΔΙΟΡΘΩΤΟΣ Χούπ κρατάει τὴν καπελλάδουρα του νὰ μὴν τοῦ φύγη και ξεφωνίζει τρομοκρατημένος:

— Ρώτησες κύριε, πρὶν πηδῆξης, ἂν εἶναι κρύο τὸ νερό; Και ξέρεεις ὅτι ἐγὼ στὸ κρύο νερό συναχώνομαι ἀμέσως; Και λες πὼς ἤθελα ἐγὼ νὰ κανὼ μπάνιο μὲ τὰ καλά μου τὰ ρούχα, γιὰ νὰ γίνω ὕστερα ρε ζῆλι μπροστὰ στίς Χούλες μου; Νὰ μὲ ...γυρίσης πίσω ἀμέσως, ἂν δὲν θες νὰ τσακωθούμε! Μπρρρ! Τὶ σπὴν εὐχῇ γυρεύει αὐτὸ τὸ ψαράκι μπροστὰ στὴ μύτη μου; Φταίσαμε στὸ τέρμα;...

Αὐτὰ τὰ τελευταία λόγια ὁ κανισόρροπος Χούπ τὰ ἔχει πῆ μέσα στὸ νερό και γιὰ νὰ τὰ πῆ πῖμει μερικὲς γερὲς γουλιές κι' ἀρχίζει νὰ σπασοταράση μὲ τὰ ὀλοστρόγγυλα ματάκια του γουρλωμένα ἀπὸ τὴν τρομάρα.

Ὁ Κάλ ὅμως τὸν κρατάει γερὰ και δὲν τὸν ἀφήνει. Μὲ

μερικὲς γερὲς ἀπλωτὲς τὸν ἀνεβάζει σπὴν ἐπιφάνεια. Ἡ Μπέλλα κολιμπάει μερικὰ μέτρα πῖδ μπροστὰ τους και ἡ παρδελὴ καιρακάξα ἔρχεται και τὴν ἀράζει πάνω στὸν ὦμο τοῦ χαζο-Χούπ.

Ὁ πυγμαῖος παρὰ τὴν δυσφορέσειά του γιὰ τὸ νερό ποῦ ἤπτε τῆς φωνάζει θυμωμένος:

— Μακρὴ Μανταλένα! Δὲν ντρέπεται νὰ παίρηης τὸ μπάνιο σου χωρὶς ..μαγιώ; Τέτοια ἀνατροφή σου ἔδωσα ἐγὼ, πιαλιοθήλιο;... "Α! Μα νούλα μου!

— Τὶ ἔπαθες ἐπιπέλους; μουρμουρίζει ὁ Κάλ νευριασμένος μὲ τὴν ἀνοησία τοῦ φίλου του.

— Τὸ... τὸ καπέλλο μου!, τσιρίζει ὁ Χούπ μὲ κομικὴ ἀγωνία. Τὸ καπελλάκι μου! Τὸ ...φοράει ἓνα ψάρι!

Ὁ λευκὸς κύριος τῆς ζούγκλας δὲν μπορεῖ αὐτὴ τὴ φορά νὰ μὴν ξεισπίαση σὲ γέλια. Γιατὶ φυσικὰ τὸ καπέλλο τοῦ ἀνεκδιηγήτου Χούπ δὲν τὸ φοράει κανένα ψάρι, ἀλλὰ μὲ τὸ φοβερὸ πέσιμο τοῦ ἔφυγε ἀπὸ τὸ κεφάλι και πέφτοντας ὀρθιο πλῆει κοντὰ τους ἐπάνω σπὴν ἐπιφάνεια μὲ τὴν ταχύτητα ποῦ τοῦ δίνει τὸ δυνατὸ ρεῦμα. Ὁ Κάλ τὸ φθάνει μὲ δυὸ ἀπλωτὲς και σὲ μισὸ λεπτό ὁ Χούπ εἶναι ὁ πρῶτος κολιμβητὴς τοῦ κόσμου... μὲ ψηλὸ καπέλλο!

Ὁ πυγμαῖος εὐχαριστιέται και ξεχνάει τὸ θυμὸ του.

— Ἄς εἶναι!, λέει συγκαταβατικὰ. Νὰ χρωστᾷς χάρι

που το νερό είναι ζεστό, αλλιώς θα μαυλώναμε άσχημα.

Στό μεταξύ έχουν φτάσει και τή Μπέλλα, που συγκρατήθηκε επίτηδες για να τους περιμένει. Την ίδια στιγμή ο Χούπ κάνει καινούργια άνακάλυψι.

— Ένα νησάκι εκεί κάτω! φωνάζει θριαμβευτικά δείχνοντάς προς τὰ εμπρός.

Ο Κάλ και η Μπέλλα σκάνε στα γέλια.

— Δέν είναι νησάκι του λέει η πεντάμορφη κοπέλλα. Είναι...οι Χούλες σου!

— Αϊ στην ευχή!, κάνει ο Χούπ σαστισμένος. Λοιπόν έχεις δίκιο, μίς Αμερική, αλλά πού να τὸ φανταστώ; Και μένα μου φάνηκε παράξενο, πῶς γίνεται νησί με λόφους και με χωρὶς δέντρα!

Με τὴν ασταιμάτητη φλυαρία του Χούπ τὸ ταξίδι μέσα στο περιέργο ἐκεῖνο ποτάμι συνεχίζεται και τὰ βράχια τοιχώματά του δέν λένε να χαμηλώσουν, πράμα που αρχίζει να ἀνησιχτῆ ἄλους.

— Νισάφι πιά! γκρινιάζει τσιριχτά ο χαζο - πυγμαίος. Πιάστηκε η καρδιά μου τόση ἄρα ἐδῶ μέσα!

Μὰ ο Κάλ, τὸ λευκὸ παιδί τῆς Ζούγκλας εἶναι ἀνήσυχος για ἄλλον λόγο.

— Ὅσο πάμε τρέχουμε περισσότερο!, λέει στη Μπέλλα πού κολυμπάει δίπλα του. Ἡ ἄρμη του ρεύματος δυναμώνει. Αὐτὸ πρέπει να σημαίνει ὅτι πλησιάζουμε σὲ καταρράκτη, ἐκτός κι' ἂν εἶναι πολὺ κατηφορική ἢ κρίτη... Ὅα δούμε...

Ἡ Μπέλλα ὅμως δέν ἀνησυχεῖ ὅσο αὐτός. Τὸν κυττάζει με θαυμασμό και ἐμπιστοσύνη.

— Ὅα τὰ καταφέρουμε πάλι!, λέει με θβαιότητα. Εὐτυχῶς ὅτι ἐκεῖνοι οἱ ἀπαίσιοι ἀγριόπρωτοι δέν τόλμησαν να πηδῆσουν ἀπὸ κεί πάνω στο μερό, διαφορετικὰ θὰ τὴν εἴχαμε πολὺ ἄσχημα ἂν μὰς κυνηγοῦσαν ἀκόμα...

Δέν μιλοῦν για λίγο και τὸ πρωτότυπο ταξίδι τους συνεχίζεται. Για να μὴν κουράζονται δέν κολυμποῦν καθάλου, μὰ ἀφήνουν τὸ ρεῦμα να τους πηγαίνει μόνο του. Καὶ σιγά-σιγά οἱ ὄλορθοι βράχιοι τοῖχοι που ὑψώνονται δεξιά και ἀριστερά τους ἀρχίζουν να χαμηλώνουν, πράγμα που τὸ παρατηρεῖ πρώτος ο Κάλ και τὰ μάτια του λάμπουν.

— Μου φαίνεται πὼς τὸ ταξίδι μας πλησιάζει στο τέλος του!, λέει με χαρά.

Πραγματικὰ οἱ βράχιοι τοῖχοι του φοβεροῦ ἐκεῖνου φαραγγιοῦ που στο βάθος του περνάει τὸ ὀρητικὸ ποτάμι, ἀρχίζουν πια ὀλοφάνερα να χαμηλώνουν.

Μὰ ξαφνικὰ και ἐνῶ οἱ τέσσερις κολυμποῦν ἤσυχαι περιμένοντας ἀνυπόμονα να δούν ποιὸς θὰ εἶναι ὁ καινούργιος τόπος που θὰ τους βγάλει ἀπὸ τὸ ὀρητικὸ ρεῦμα, ἡ Χούλα σηκώνει τὴ χερούλα της και ἀστράφτει μὴ σβουοιγτῆ σφαλιάρια του χαζο - Χούπ, που κάνει πάλι μπορμπούληθρες ἀπὸ τὴ σαστιμάρα του.

— Χρυσὲς μου Χούλες!, ξε

φωνίζει τρομαγμένος μόλις μπορώντας να μιλήσει. Σὰς ποτακαλιώ, μέσα σὸν νερό ὀχι σφαλιάρες, γιατί θὰ πνιγῶ ...ἀπὸ τὴν εὐτυχία!

— Γιά νὰ μάθης νὰ μὴ με ξαναγαργαλήσης στὸν ἀστρά γαίλο, βρωμοπυγμαίε! — με τὸ μπαρδὸν κιάλας! — μουρμουρίζει ἡ πελώρια νέγρα θυμωμένη.

— Ἐγώ! Ἐγὼ τοὺς ἀστρά γαίλους σας, ἀγαπητές μου Χούλεις; τσιρίζει με τραμερὴ ἐκπληξί, ὁ Χούπ. Μνήστητί μου, Κύριε! Καλὲ ἐγὼ κρατῶ τόση ὥρα τὰ κουλά μου ἔξω ἀπὸ τὸ νερό γιά νὰ μὴ μουλιάσουν τὰ μανικέτια μου! Κάποιο λάθος θὰ κάνατε! Μὴ πῶς εἶναι κανένα καλαμαράκι;

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ παρδαλὴ καρακάξα τοῦ πυγμαίου πού με τὴ σφαλιάρα ἔχει πετάξει ἀπὸ τὸν ὄμο του καὶ φτερουγίζει ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια



Μὲ τὸν Χούπ στὸν ὄμο του κολυπάει γοργά.



Ἡ καρακάξα κρῶζει δλέπαντας τὴ σφαίρα.

τους, ἀρχίζει νὰ κρῶζη κατατρομαγμένη με τὴ στριγγιά, σὰν γριάς μάγισσας φωνὴ τῆς.

— Σκάσε, μαρὴ Μανταλένα κι' ἐσύ, πού κοροϊδεύεις!, τσιρίζει ὁ Χούπ ἀγανακτισμένος.

— Ἡ Μανταλένα δὲν κοροϊδεύει, λέει ὁ Κάλ ἀνήσυχος. Μοῦ φαίνεται πολὺ ταραγμένη...

— Ναι, αὐτὸ τὸ πουλι εἶναι πολὺ εὐαίσθητο!, παραδέχεται ὁ πυγμαίος χασκογελώντας. Συγχίζεται με τὸ πρῶτο. Μπορεῖ νὰ κατοπήρε τὸ ζήτημα τῆς σφαλιάρας.

Μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ τελειώση τὰ λόγια του. Ἡ Χούλα ξαφνικὰ ξεφωνίζει καὶ πάλι κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ μάτια τῆς γουρλώνουν καὶ γίνονται πελώρια ἀπὸ τὴν τρομάρα.

— Πάλι κάποιος μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸν ἀστράγαλο! — με

τὸ μπαρδὸν κιόλας! — τσιρίζει καταφοβισμένη. "Αα! Πα ναγίτσα μου!

Καὶ σὲ μιὰ στιγμή ἐξαφανίζεται ὀλόκληρη μέσα στὸ νερό, ἐνῶ στὸ σημεῖο ὅπου χάθηκε ἀνεβαίνουν στὴν ἐπιφάνεια καὶ σκάνε ἕνα σωρὸ μεγάλες φούσκες.

— Θεέ μου!, ξεφωνίζει ἡ Μπέλλα. Τί ἔπαθε ἡ Χούλα;

— Μὴ φοβάσαι, μὴς Ἀμερική, τῆς λέει ὁ πυγμαῖος θρῖσιμ βευτικῶ. Οἱ φούσκες σημαίνουν εὐτυχία! Μοῦ τῶχει πῆ μιὰ καφεντζού, στὸ χωριό μας!

Μὰ ὁ Χούπ δὲν προλαβαίνει καλὰ - καλὰ νὰ τελειώσει τὴν προφητεία του περὶ εὐτυχίας καὶ τὴν ἴδια στιγμή τὸ κατατρομαγμένο κεφάλι τῆς Χούλας κάνει πάλι τὴν ἐμφάνισί του μέσα στὸ νερό. Μιὰ πριμερὴ κραυγὴ φρίκης ξεφεύγει ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ στόμα τῆς



Δυὸ μαύροι αἰχμαλωτίζουν τὴ λευκὴ κοπέλλα.

ρας ξεπροβάλλει κι' αὐτὸ ἀπὸ τὰ νερά. Μοιάζει μὲ καβούρι. Τὸ κεφάλι του ἄμως μόνο, εἶναι σὰν τὴ Χούλα ὀλόκληρη. Ἔχει καὶ κάτι πελώρια πλωκάμια σὰν τοῦ χταποδιοῦ, ποὺ ἔχουν ἀρπάξει τὴ δύστυχη νέγρα ἀπὸ πόδια καὶ χέρια.

— Ἄϊμάν μιὰ καβουρομάνα!, φωνάζει ὁ καιμικὸς Χούπ μὲ θαυμασμό. Μωρὴ Μανταλένα! Τρέξε γρήγορα νὰ μου φέρῃς κανένα σκουληκάκι γιὰ δόλωμα νὰ τὴν ψαρέψω! Μπῆ! Ξέχασα! Δὲν ἔχω πετονιά!

Στὸ μεταξὺ τὸ ἀνατριχιαστικὸ τέρας ἔχει τραβήξει γιὰ δευτέρη φορὰ τὴ φτωχὴ Χούλα στὸ βυθὸ τοῦ ποταμοῦ. Ἡ Μπέλλα βγάζει μιὰ φωνὴ τρόμου καὶ ὁ Κάλ τραβάει τὸ μαχαίρι του καὶ ρίχνεται σὰν ἀστραπὴ πρὸς τὸ μέρος ὅπου τὰ ἀναταραγμένα νερά δείχνει ταυτόχρονα ἕνα φοβερὸ τέ



Κουνάει τὴ σφαῖρα γιὰ νὰ φύγουν τὰ παράσιτα!

χνουν πώς εκεί κάτω από την επιφάνεια διεξάγεται μια άγρια και άπαισιωμένη πάλη θανάτου.

— Πρόσεξε, Κάλ!, ξεφωνίζει το λευκό κορίτσι με φόβο.

— Απαιμακρυνθήτε έσείς ό στο μπορείτε!, λέει το παιδί της ζούγκλας δυνατά και άμέσως ύστερα βουτάει μέσα στο νερό.

ΠΑΛΗ ΜΕ ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ

Ο ΧΟΥΠ δέν έννοεί νά ξεκολληθή από τό σημείο που βρίσκεται και ή πα νέμορφη Μπέλλα του φωνάζει: — Χούπ! Δέν άκουσες; Φύγε από εκεί!

Ό κίνδυνος νά αρπάξει τον χαζό -πυγμαίο κανένο από τά τρομακτικά πλακάμια του τέρατος, είναι μεγάλος. Μά ό Χούπ δέν καταλαβαίνει τον κίνδυνο.

— Νά φύγω; στριγγλίζει κοιμώντας τό κεφάλι του. Άχ, κατημένη μίς Άμερική! Πώς φαίνεσαι ότι δέν ξέρεις νά φάς! Ξέρεις τί μερακλίδικος μεζές είναι τό καβούρι με λα δολέμονο;

Πάνω από τό νερό που γεμίζει λευκούς άφρούς, ξεπροβάλλει την ίδια στιγμή τό φρικτό κεφάλι του τέρατος. Ό Κάλ είναι γαντζωμένος επάνω του και ή Χούλα μισοπνιγμένη προσπαθεί νά γλυτώσει από τά ανατριχιαστικά του πλακάμια.

— Χούλα!, ξεφωνίζει τσιριχτά ό. . . δαιμόνιος Χούπ. Δέσε του τά δυό πισινά πόδια

κόμπο για νά κουτσαίνει!...

Ό Κάλ, την ίδια στιγμή σηκώνει τό ήράκλειο χέρι του και χτυπά τό τέρας άπαισιωστά δυό μάτια. Τό μαχαίρι με την άτσάλινη λεπίδα χώνεται ώς τή λαβή στους λωβούς των ματιών του. Τό νερό βάφεται κόκκινο. Τό κολασμένο τέρας παρατάει τή Χούλα κι' αρχίζει νά χτυπιέται τρομακτικά προσπαθώντας νά σκοτώσει με τά πλακάμια του τον θανάσιμο έχθρό του.

— Άχ!, τσιρίζει ό Χούπ με άπεισιωσία. Άδικα τό καμάκωσε ό Κάλ τό κακόμοιρο! Πρέπει νά θρούμε τγγάνι σαν την πλατείτα του χωριού μου για νά τό μαγειρέψουμε!

Η Μπέλλα με δυό - τρείς γρήγορες άπλωτές φθάνει στο μέρος που βρίσκεται ή Χούλα. Η δυστυχισμένη νέγρα είναι τόσο άποκαϊμωμένη που δέν μπορεί νά σταθή στην επιφάνεια του νερού και βουλιάζει.

Η λευκή κοπέλλα την αρπάζει στα χέρια της και όπως είναι δεινή κολυμβήτρια, αρχίζει νά τή μεταφέρει πρός τή στεριά. Γιατί τό δυνατό ρεύμα τους έχει μεταφέρει πιο κάτω όλη αυτή την ώρα. Τά βράχια τοιχώματα έχουν χαμηλώσει πολύ και μερικές έκαποντάδες μέτρα μακρύτερα τό έδαφος άπλώνεται άνοιχτό δεξιά κι' άριστερά στις όχθες του ποταμού.

Στό μεταξύ ό Κάλ του κάκου άγωνίζεται. Η άτσάλινη λεπίδα του μαχαίριου του είναι άδύνατον νά διαπεράσει τον ίσχυρώτατο θώρακα που

ἔχει παντού τὸ κεφάλι τοῦ τε σατώδους καθουριού. Καταλα θαίνει, ὅτι ὅσο μένει κοντά του δὲν κερδίζει τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ κινδυνεύῃ τὴ ζωὴ του. Ἐνα ἀπὸ τὰ πλοκάμια τοῦ τέρατος τὸν ἔχει ἀρπάζει ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὸ σφίξιμο εἶναι τόσο τρομερὸ πού τὸ λευκὸ παιδί τῆς Ζούγκλας δὲν μπορεῖ νὰ ἀναπνεύσῃ καὶ πᾶει νὰ σκιάσῃ. Τὰ κόκκαλά του τρίζουν.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ καὶ μὲ μερικές μαχαιριές, ὁ ἀτρόμητος Κάλν κόβει αὐτὸ τὸ πλοκάμι πού τὸν κρατεῖ αἰχμάλωτο. Τὸ τέρας ἰσπαράζει καὶ πᾶει ἀπὸ τοὺς πόνους. Ὁ Κάλν μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, ξέροντας πῶς τὸ φρικιαστικὸ καθούρι δὲν μπορεῖ πιά νὰ τὸν δῆ, ξεγλυστράει πρὸς τὸν βυθὸ καὶ παίρνοντας ἕνα μεγάλο μακροβούτι, θγαίνει μακριὰ ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου χτυποῦν τὰ ἰσπαίσια πλοκάμια τοῦ ἀντιπάλου του καὶ πού ἕνα χτύπημά τους εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ τὸν συντριψῇ. Βλέπει κάπου ἐκεῖ κοντά του τὸν χαζὸ -Χούιπ πού σκέκει ἀκόμα καὶ τὸν παρακολουθεῖ μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα. Τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν τραβάει.

— Ἄσια! τσιρίζει κατατρομαγμένος ἀπὸ τὸ ξάφνιασμα ὁ πυγμαῖος. Μ' ἔπιασε ἕνας πελώριος ἀστακός!

— Ἄσε τίς ἀνοσιές καὶ πιάσου ἐπάμω μου νὰ κἀνω με γρήγορα!, τοῦ λέει ὁ Κάλν.

— Ἐσὺ εἶσαι, κοπιμένη; Μίλα ντέ;, τοῦ κάνει ὁ πυγμαῖος γκρινιάρικα. Θέλεις δηλαδή

νὰ μὲ κόνῃς μὰ θγάλω τὴ χροσῆ;

Καὶ ὁ χαζὸ -Χούιπ κινδυνεύει νὰ θγάλῃ στ' ἀλήθεια τὴ χροσῆ, γιὰτὶ τὴν ἴδια στιγμή, ἕνα κολοσσιαῖο νερόφιδο κουλουριάζεται ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ χύνεται μ' ἕνα ἀπαίσιο σφύριγμα καταπάνω του. Τὰ μάτια τοῦ πυγμαῖου ἀνοίγουν διάπλατα ἀπὸ τὸν τρόμο.

— Μαϊμάκα μου!, στριγγλίζει. Ἐνα μεγάλω... σκουληκι!

Ὁ Κάλν δὲν προλαβαίνει νὰ ἐπέμβῃ. Γιὰ μιὰ στιγμή μένει ἀκίνητος στὸ νερὸ, μαρμαρωμένος ἀπὸ τὸ φρικιαστικὸ θέαμα τοῦ τέρατος αὐτοῦ πού μοιάζει σὸν πραγματικὸ γέννημα τῆς κολάσεως. Τὸ νερόφιδο θρῖσκει τὴν εὐκαιρία νὰ φτάσῃ τὸν Χούιπ καὶ τὸν γυροῦν με καταπληκτικὴ γύρω στὸ κορμὶ τοῦ πυγμαῖου, πού σ' ἕνα δευτερόλεπτο ἐξαφανίζεται ὀλόκληρος ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Ξαφνικὰ ἐκεῖ πού ξεφωνίζει κατατρομαγμένος, παίει τίς φωνές καὶ χασκογελαίει.

— Γιὰ δὲς πού μ' ἀγκάλιασε!, τσιρίζει. Θὰ μὲ ...συμπάθησε φαίνεται! Καλὸ μου σκουληκάκι, μὴ σφίγγῃς ὅμως ἔτσι, γιὰτὶ θὰ μού θγάλῃς τ' ἄντερα!

Εὐτυχῶς γιὰ τὸν χαζὸ -πυγμαῖο, τὴν ὥρα πού τὰ κόκκαλά του ἀρχίζουν νὰ τρίζουν ἐπικίνδυνα καὶ στριγγλίζει ἀπὸ τοὺς πόνους, ὁ Κάλν εἶναι καὶ πάλι κοντὰ καὶ τὸ μαχαίρι του χτυπᾷ μὲ μανία τὸ τέρας στὸν λαίμω πολλές φορές.

Τὸ νερό θάφεται καὶ πάλι κόκκινο καὶ τὸ σφίξιμο τοῦ τέρατος χαλαρώνει.

Ὁ Κάλ τραβάει τὸν Χούπ ἀπὸ τὴ θανασίμη ἀγκαλιὰ τοῦ νερόφιδου καὶ κολυμπώντας σὰν δελφίνι ἀπομακρύνεται, ἔχοντας καὶ τὸν πυγμαῖο ἐπάνω στὴν πλάτη του. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς κλαμουρίζει ἀκόμα ἀπὸ τοὺς πόνους. Τὸ λευκὸ ἀγόρι δὲν τὸν προσέχει. Ψάχνει μὲ ἀγωνία νὰ ἀνακαλύψῃ τὴ Μπέλλα καὶ τὴ Χούλα, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὶς διακρίνῃ πουθενά.

— Χούπ!, μουρμουρίζει μὲ τρόπο. Τὶ ἔγιναν οἱ συντρόφιστές μας;

— Τὶ θές νάγιναν; λέει πένθημα ὁ πυγμαῖος. Ὅταν τὸ κάθε καβούρι εἶναι μεγάλο σὰν... δίπτατη καλύβα κι' ὅταν ἓνα σκουληκὶ εἶναι εἴκοσι μέτρα μᾶκρος, θγάλε συμπέρασμα! Κούφια νάνα ἡ ὥρα, ἀλλὰ ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς μείναμε... χῆροι!



Ἄρπάξουν καὶ τὴ χοντρή Χούλα μαζί μὲ τὴ Μπέλλα...

Ὁ Κάλ δὲν τὸν ἀκούει καθόλου. Γεμάτος ἀγωνία ψάχνει ἀλούθε. Βγαίνει καὶ στὴν ἄκτῃ καὶ ἀγωνιτεύει μὲ τὸ μᾶτι μακρὰ. Οὔτε ἴχνος ἴμοιο τῆς Μπέλλας καὶ τῆς Χούλας.

Καὶ τότε, ξαφνικά, ἐνῶ τὸ παιδί τῆς ζούγκλας μὲ σφιγμένη τὴν ψυχὴ εἶναι ἔτοιμο νὰ βουτήξῃ στὸ νερό, ἡ παρδαλὴ καρκαρία τοῦ Χούπ χύνεται κρῶζοντας διαβολομένα ἀνάμεσα σὲ κόπι θάμνου.

Ὁ κύριος τῆς ζούγκλας ἔρει πὼς ἡ Μανταλένα, ἀντίθετα μὲ τὸν χαζὸ κύριό της, εἶναι τετραπέρατο πουλί, πού πολλές φορές μὲ τὴν ἐξυπνάδα του τοὺς ἔχει γλυτώσει ἀπὸ φοβεροὺς κινδύνους. Τρέχει λοιπὸν κοντὰ της μ' ἐλπίδα. Παραμερίζει τὰ φύλλα τοῦ θάμνου πάνω ἀπὸ τὸν ὀπίον χτυπιέται ἢ καρκαρίζει καὶ τότε ὁ τρέλλο - Χούπ πού τὸν ἔχει ἀκολουθήσει ὡς ἐκεῖ, ἀνοίγει διὰπλάτα τὰ ματάκια του χαρούμενος καὶ τσιρίζει:

— Ζήτω! Ἡ... τηλεόρασι! Γειά σου, μαωρή Μανταλένα, μουσικόφιλη!

Πραγματικά, ἡ φοβερὴ κρουστάλινη σφαῖρα τοῦ μάγου Γκόθ βρίσκεται ἐκεῖ πέρα, πεσμένη μέσα στὴν πυκνὴ φυλλωσιά τοῦ θάμνου. Τὸ πρόσωπο τοῦ Κάλ γίνεται χλωμὸ ὅπως τοῦ πεθαμένου.

— Γιὰ νὰ εἶναι ἡ σφαῖρα ἐδῶ, πού τὴν κρατοῦσε ἡ Μπέλλα, λέει μὲ φωνὴ πού τρέμει, θὰ πῆ πὼς δὲν τὶς ἀρπάζον τὰ τέρατα τοῦ ποταμοῦ μὰ βγήκαν στὴν ξηρά... Καὶ γιὰ νὰ φροντίσῃ νὰ τὴν κρῶψῃ μὲ-

σα σ' αυτή τη φυλλωσιά, θα πή πώς αυτοί που τους ρίχτη καν ήταν ο ίδιος ο άπαίσιος Γκόθ, με τους πολεμιστές του!...

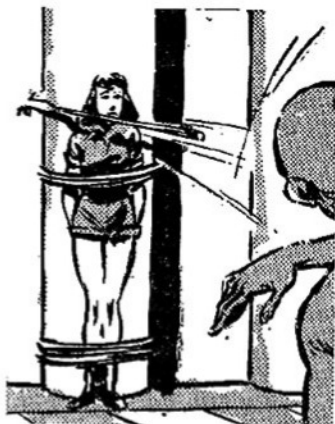
— Κάτι κοτσάνες που πετάς αφεντικό!, του κάνει ο χαζο πυγμαίος κοροϊδευτικά. Που βρέθηκε ο Γκόθ εδώ πέρα; Ξέχασες που τον άφησαμε; Κανείς δεν πήδηξε στο ποτάμι σαν εμάς τους τρελλούς. Κι' αν πήδαγε θα τραβιόταν κάκισμα με τα καβουράκια, τα σκουλήκια και τους κοκοβιούς γιατί θα ήταν πίσω από μας!

— Κι' όμως... "Αν ήταν άλλοι, ή Μπέλλα δεν θα έκρυβε τη μαγική σφαίρα... Πρέπει να τρέξωμε... Να τις βρούμε. Μά προς τα που να πάμε;

— Από το στόμα μου τό πήρες, του λέει ο Χούπ. Που να τις βρούμε αφού δεν άφησαν διεύθυνσι;

Το έδαφος, ως εκεί που φτάνει το μάτι από τη δεξιά μεριά προς την κοιλάδα, είναι στρωμένο με μεγάλες πέτρες στρογγυλές σαν βότσαλα, που κανένα ίχνος δεν μπορεί να μπειν επάνω τους από τις πατημασιές των άγριων. Από την άλλη πλευρά στην παραλία του ποταμού των τεράτων ή βλάστησις είναι όργιαστική. Μά δεν υπάρχει ούτε από αυτή την κατεύθυνσι κανένα ίχνος ποδιών, σημάδι πως οι επιδρομείς έφυγαν προς την άγονη κοιλάδα.

Το λευκό παιδί της ζούγκλας μένει για μερικά δευτερόλεπτα άναποφάσιστο, με τη μαγική σφαίρα στα χέρια.



Τα κοντάρια καρφώνονται δίπλα στο δεμένο κορίτσι...

Στα μεγάλα του μάτια, χοροπηδάει μιιά φιλόγα φοβερή, που αν την έβλεπε ο άπαίσιος Γκόθ, άσφαλώς θα άνατρίχιαζε από τόν φόβο του...

Τέλος αφήνει πάλι την κρυστάλλινη σφαίρα κάτω και προχωρεί άνάμεσα στα δέντρα. Ο Χούπ τόν παρακολουθεί με γουρλωμένες τις ματάρες του.

— Πάλι σ' έπιασε εκείνο τ' άλλοιώτικο; του φωνάζει. Κύττα μη χαθής σαν την άλλη φορά και σε ψάχνω!

— Μείνε εκεί που είσαι, Χούπ!... Θα γυρίσω γρήγορα, λέει τ'ο γιγαντάσωμο άγόρι. Πρέπει να μάθω που πήγαν τις συντρόφισσές μας οί Χόνγκο...

Ο Χούπ μουρμουρίζει μόνος του, δυσαρεστημένος:

— Έμ βέβαια! Η τρέλλα δεν πάει στα βουνά! Αυτός έ-

δῶ μάτια μου, νομίζει πῶς ἐπάνω σέ κάθε δέντρο κάθεται κι' ἀπὸ μιὰ καφεντζού!

Κι' ὁ καταπληκτικός σέ χαζομάρα Χούπ, μάλιστα ὁ Κάλ ἐξαφανίζεται μέσα στὴν πυκνὴ βλάστησι, τρέχει πρὸς τὸ μέρος πού ἔχει ἀφήσει τὴ μαγικὴ σφαίρα τοῦ Γκόθ.

— "Ἐλα μαωρὴ Μανταλένα, λέει στὴν καρκακάξα του, νὰ δούμε μὴπως παίξει τίποτα αὐτὴ ἡ ρημάδα ἢ τηλεόρασις! Πολὺ ἀκαταλαβίστικο μηχανήμα, μὰ τὴν ἀλήθεια! Εἶναι ἀδύνατο νὰ καταλάβω πῶς παίρνει μπρός... Ἐκεῖνος ὁ μουρλὸς ὁ Γκόθ θὰ ξέρη, ἀλλὰ πῶς νὰ τὸν ρωτήσης ἀφοῦ εἶναι δική του καὶ τοῦ τὴν ἔκλεψε ὁ κλέφταρος ὁ Κάλ;

Παίρνει τὴ σφαῖρα στὰ χεῖρα του καὶ γουρλώνει τὶς ματάρες του. Ἐκεῖνος ὁ ἀπαίσιος μαῦρος ἀχνὸς στροβιλιίζεται πάντα στὸ ἐσωτερικὸ τῆς παίρνοντας ἀλλάκοτα καὶ τρομακτικὰ σχήματα.

— "Ἐχει παράσιτο πού πάει γόνα, τρομάρα της!, γκρινιάζει ὁ Χούπ στριγγλικά. Μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι γιὰ πέταμα!

Καὶ τὴν κουδουνίζει νευρισμένος καὶ τὴν τραντάζει μὴ πῶς καὶ πάρει μπρός, ἀλλὰ τοῦ κάκου, δὲν καταφέρει ἀπολύτως τίποτε...

Ο ΘΕΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

MA AN ἦταν στ' ἀλήθεια ὁ τρομαρὸς Γκόθ μὲ τοὺς Χόνγκο αὐτὸς πού ἀπήγαγε τὴ Μπέλλα μὲ

τὴ Χούλα, πῶς εἶχε θρεθῆ σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος; Γιὰ νὰ τὸ καταλάβη, ὁ ἀναγνώστης πρέπει νὰ παρακολουθήσωμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸν ἀπαίσιον μιάγο με τοὺς πολεμιστὲς του. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού οἱ ἡρώες μας πήδησαν στὸ ποτάμι τῶν τεράτων, γλυτώνοντας τὸ τελευταῖο δευτερόλεπτο τῆ ζωῆ τους.

Ἐκεῖνη λοιπὸν τὴ στιγμὴ ὁ σατανικός Γκόθ ἔφθασε στὴν ὄκηρ τοῦ γκρεμοῦ κι' ἕνα οὐρ λιαχτὸ ἀγρίας λύσας ἐξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα του πού ἦταν γεμάτο ἀσπρούς ἀφρούς. Τὰ μάτια του εἰσαψαν τρομακτικά.

— Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ποτάμι πού ἔπασαν δὲν θὰ γλυτώση κανεὶς τους!, βρυχήθηκε μὲ κολασμένη χαρὰ. Τὰ φοβερὰ τέρατα πού παραινοῦν κατὰ ἀπὸ τὰ νερά του, θὰ ἀναλάβουν νὰ ἐκδικηθῶν γιὰ λογαριασμό μου!... Μὰ κι' ἂν ἀκόμα τὸ τρομαρὸ λευκὸ ἀγόρι, ὁ θανάσιμος ἐχθρὸς μου, καταφέρει νὰ ἐσφυγῆ ἀπὸ τὰ νύχια τους, πάλι δὲν θὰ ξεούγη ἐμένα!... Τὸ ξέρω καλὰ αὐτὸ τὸ ποτάμι!... Ἐ! Σείε! Μαῦρα σκυλιά! Ἀκολουθήστε με!

Οἱ Χόνγκο ὀρμοῦν πίσω ἀπὸ τὸν κολασμένο Γκόθ. Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν οὐρλιάζουν καθὼς τρέχουν, γιὰτὶ ὁ Γκόθ μὲ μιὰ χειρονομία τοὺς ἐπιβάλλει σιωπὴ. Γιωρίζοντας τὶς στροφὲς τοῦ ποταμοῦ, κόβει δρόμο ἀπὸ ἕνα κρυφὸ μονοπάτι καὶ φθάνει σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο τῆς ὄχθης πού ἀρχίζει ἡ

φουντωτή βλάστησις. Βάζει τους άντρες του να κρυφτούν μέσα στις φυλλωσιές. Έτσι κρυμμένοι περιμένουν. Δεν κάνουν τόν παραμικρό θόρυβο.

Περνούν μερικά λεπτά. Και ξαφνικά ο Γκόθ βλέπει τη λευκή κοπέλλα και τη νέγρα που τη βγάζει, σέρνοντας στην άχθη ή Μπέλλα. Τα μάτια του λάμπουν διαβολικά. Περιμένει να προχωρήσουν λίγο οι δυο γυναίκες και ύστερα λέει στους πολεμιστές του.

— Έπάνω τους!, ούρλιάζει. Άν σας ξεφύγουν άλλοι μόνο σας!

Η Μπέλλα άκούει τὸ ἀπαίσιον ούρλιαχτό του και με μεγάλη έτοιμότητα άρπάζει τὴν κρυστάλλινη σφαίρα που τάση ώρα κρατάει κάτω από τὴ μασχάλη της και τὴν πετάει μέσα σ' έναν φουντωτὸ θάμνον. Ὑστερα κάνει νὰ ριχτῆ πρὸς τὸ μέρος τῆς κοιλάδας, μὰ οἱ Χάινγκο τὴν ἔχουν κιόλας φτάσει. Κι' αὐτὴ καὶ ἡ Χούλα που δὲν μπορεῖ νὰ φέρῃ καμμιά ἀντίστασι στὴν κατάστασι που εἶναι, βρίσκονται αἰχμάλωτες γιὰ μιὰ ἀκάμη φορά.

Ὁ Γκόθ στέκει μπροστὰ στὴ Μπέλλα καὶ χαμογελά εἰρωνικά.

— Αὐτὴ τὴ φορά δὲν θὰ μου ξεφύγετε!, μουγγρίζει με φωνὴ σφουριχτὴ σάν τοῦ φιδιού.

Ἡ ἀτρόμητη καὶ ἔξυπνη κοπέλλα, καταλαβαίνει ἀπὸ τὴ ματιὰ που ρίχνει ὁ φρικτὸς μάγος πρὸς τὸ ποτάμι, ὅτι ὁ Γκόθ ἔχει σκοπὸ νὰ περιμένῃ γιὰ νὰ συλλάβῃ καὶ τὸν Κάλ. Καὶ ξέρει πὼς ὁ ὑπέροχος σὺν

τροφὸς τῆς μαζὶ με τὸν Χούπ δὲν θ' ἀργήσου νὰ θυγοῦν στὴν ἄχθη. Μιὰ ιδέα περνάει τότε ἀπὸ τὸ μυαλό της. Ἀποφασίζει νὰ θυσιάσῃ τὴ δικὴ της ζωὴ γιὰ νὰ σώσῃ τὸν Κάλ. Με ὑπέροχη ἠθοποιία, βάζει τὰ κλάματα ξαφνικά.

— Δὲν με φοβίζει πιά ὁ θάνατος, Γκόθ!, φωνάζει με μίσος ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς της. Ἀπὸ τὴ στιγμή που ἐκεῖνο τὸ φρικτὸ τέρας τοῦ ποταμοῦ κατεσπάραιξε τὸν καμμένο τὸν Κάλ καὶ τὸν δύστυχο Χούπ, δὲν τὴν θέλω πιά τὴ ζωὴ! Χάρι θὰ μου κάνῃς ἂν με σκοτώσῃς! Κι' ἂν δὲν τὸ κάνῃς ἐσύ, θὰ τὸ κάνω μόνη μου!...

Τὰ ἀπαίσια μάτια τοῦ τρομεροῦ Γκόθ, πετοῦν ἀστραπὲς χαρὰς.

— Ὡστε δὲν ζῆ πιά, ὁ θανάσιμος ἐχθρὸς μου!, σφουρίζει. Θὰ περάσῃς τέτοια φρικτὰ βασιανιστήρια, ἀμορφὴ κόρη, που θὰ δῆς ὅτι ὁ θάνατος εἶναι μιὰ πραγματικὰ μεγάλῃ χαρὰ!... Ὡθὰ δῆς!..

Καὶ χαμογελώντας με σαδισμό, γυρίζει στοὺς άντρες του.

— Πάρτε τις!, ξεφωνίζει. Γρήγορα! Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μείνουμε περισσότερο ἐδῶ.

Οἱ πολεμιστὲς Χόινγκο φορτώνονται τὶς δυὸ γυναίκες. Ξεκινοῦν τρέχοντας. Ἀκολουθοῦν τὸν φοβερὸ μάγο Γκόθ που κατευθύνεται πρὸς τὴν ἄγωνα κοιλάδα. Περνοῦν ἀπὸ τοὺς πρόποδες ἑνὸς ψηλοῦ λόφου. Ὑστερα περνοῦν μιὰ ἄγρια χαράδρα, στρωμένη με

Ξασπρισμένα κόκκαλα μεγάλων ζώων. Ἡ χαράδρα αὐτὴ θγαῖζει σὲ μιὰ μικρὴ κοιλάδα κλεισμένη γύρω - γύρω ἀπὸ πανύψηλα βουνά. Ἡ κοιλάδα εἶναι γεμάτη μὲ σκόρπια ἐρείπια ἀπὸ κάποια παλιὰ πολιτεία.

Χώνονται ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια. Προχωροῦν μέσα ἀπὸ στενά γεμάτα ὀγκόλιθους περσάσματα ποὺ κάποτε ἦσαν οἱ δρόμοι τῆς πολιτείας. Φθάνουν στὴ μεγάλη πλατεία. Μπροστὰ τοὺς ὑψώνεται τὸ μισογκρεμισμένο κτίριο ἐνὸς μεγαλόπρεπου ναοῦ. Ἀδίστακτα ὁ μάγος Γκόθ χώνεται μέσα στὸ κατασκότεινο ἑσωτερικὸ του.

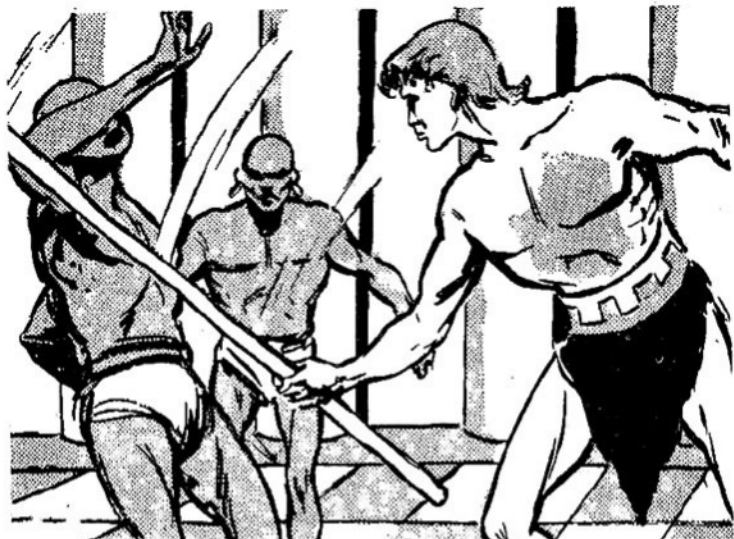
Οἱ Χόνγκο μὲ τὶς αἰχμάλωτες τὸν ἀκολουθοῦν.

Σὲ μιὰ ἄγρια διαταγὴ τοῦ μάγου ἀνάβουν δαυλοὺς καὶ τοὺς καρφώνουν στοὺς τοίχους τοῦ ναοῦ. Ἀθλία ἐρείπια φωτίζονται τρυγῶ τους Κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἓνα πανύψηλο ἀγαλμα, ποὺ τὸ κεφάλι του φθάνει ὡς τὴν ὀροφή.

Εἶναι τὸ εἶδωλο τῆς πιὸ αἰματοβοισμένης θεότητας ποὺ ἔχουν ποτὲ λατρεύσει οἱ ἀνθρώποι. Τὸ εἶδωλο τοῦ ἀπαίσιου Βάαλ, τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὀλέθρου καὶ τῆς Καταστροφῆς. Πάνω σὲ δυὸ ὀρθιες μαρμαρένιες κολώνες δένουν τὴ Μπέλλα καὶ τὴ Χούλα.



Γονατίζει μπροστὰ στὸ πελώριο ἔγαλμα



Τò ρόπαλο τού Κάλ κατεβαίνει με όρμη.

— 'Ανάψτε φωτιά!, διατάζει ο Γκόθ με τρομερή φωνή.

Στή στιγμή ή διαπαγή του εκτελείται. Μπροστά στο άγριο άγαλμα τής άπαίσιας θεότητας υπάρχει μια πελώρια σκαλισμένη πέτρα που τò έσωτερικό της είναι άδειο. Μέσα στο κοίλωμα αυτό οι Χόνγκο μαζεύουν ξερά ξύλα. Τους βάζουν φωτιά. Οι φλόγες τριζοκοπάνε και ανεβαίνουν ψηλά.

Ο Γκόθ πλησιάζει. 'Από ένα πέτσινο ισακκουλάκι που κρέμεται σαν φυλαχτό από τò λαιμό του, βγάζει μια πράσινη σκόνη που τήν τινάζει επάνω στη φωτιά. Μονομιάς πο-

λύχρωμοι καπνοί τινάζονται ψηλά και αρχίζουν να στροβιλίζονται στον αέρα. Ο φοβερός μάγος γονατίζει μπροστά στη σκαλισμένη πέτρα. Όλοι οι Χόνγκο πέφτουν μπρούμυτα στο έδαφος και άκουμπάνε τὰ κεφάλια τους στην γή. Και τότε αρχίζει να άκούγεται ένας άπόκοσμος ψίθυρος. Σιγανός στην άρχή, αλλά σιγά-σιγά δυναμώνει και θεριεύει. Η ήχώ του πολλαπλασιάζεται μέσα στους πέτρινους τοίχους τού έρειπωμένου ναού. Γίνεται ένα τρομακτικό μουρμουρητό που έπαναλαμβάνεται χιλιάδες φορές σά να τò λένε πολλά μαζί στόματα.

‘Ο ήχος αυτός βγαίνει από τη φωτιά. Ώφειλεται στην παράξενη σκόνη που της έρριξε ο Γκόθ. Μά αυτός μόνο το ξέρει εκεί μέσα. Είναι ένα από τα σατανικά κόλπα που μεταχειρίζεται για να προκαλή τον φόβο του λαού του.

— Ακούτε τη φωνή του μεγάλου Βαάλ!, ούρλιάζει με μαχηθρία. ‘Ο θεός του ‘Ολέθρου και του Αίματος, καταδέχτηκε να μιλήση με τον πιστό ύπνρητή του τον Γκόθ!

— Λυπήσου μας, Βαάλ!, μουρμουρίζουν κατατρομαγμένοι: όλοι μαζί οι Χόνγκο μή τλημώντας να σηκώσουν τα κεφάλια τους από το έδαφος.

— ‘Ο Θεός μας ζητάει έκδικησι!, βρυχάται ο Γκόθ. ‘Ακούστε τα λόγια του!

‘Η φοβερή ήχη καιμπανίζει άπαισία μέσα στο ναό. Οι Χόνγκο τρέμουν. ‘Ο Γκόθ ούρλιάζει:

— Αιτά είναι τα λόγια του Βαάλ, που μόνο ο μέγας Ιερέας του μπορεί να τα καταλάβη. Ποταμοί αίματος πρέπει να τρέξουν για να ξεπλυη ή προσβολή που μου έκαναν οι ξένοι! Το αίμα ως αρχίσει να κυλάη από αυτές τις δυο γυναίκες... Μά χρειάζονται και πολλές άλλες θυσίες άκάμα... Το αίμα πρέπει να σχηματίση ένα μεγάλο ποτάμι και τότε αυτό θα πνίξη την όργη μου! Προσέξτε, γιατί αν έσεις οι πιστοί μου δεν μ’ εύχαριστήσετε, ή όργη μου και ή κατάρα μου θα πέσουν επάνω σας!

Ένα παγωμένο ρίγος τρό-

μου διαπερνάει όλους τους Χόνγκο.

— Λυπήσου μας, Βαάλ!, ούρλιάζουν.

— ‘Ο Θεός μιλήσε!, μουγρίζει ο Γκόθ σατανικά. Το έλεγο μας αρχίζει! Αύτες οι δυο βέβηλες γυναίκες θα βασανιστούν και ύστερα το αίμα τους θα τρέξη προς τα πόδια του Βαάλ... Όσο για τα άλλα μας θύματα θα τα βρούμε άνάμεσα στις γειτονικές μας φυλές! ‘Εγώ, ο Γκόθ, ο μέγας Ιερεύς του Βαάλ, θα άδηγησω τον στρατό μου εκεί που με πρόσταξε ή όργη του τρομερού Κυρίου μας!

‘Η επίβρασις της σατανικής πράσινης σκόνης στη φωτιά, αρχίζει να τελειώνη. ‘Ο ψίθυρος άδυνατίζει συνεχώς ώσπου χάνεται. Οι πολύχρωμοι καπνοί που στροβιλίζονται στον άέρα, ξεφτάνε ώστου διαλύονται. Οι Χόνγκο τρέμοντας άκάμα από Ιερό τρόμο σηκώνονται στα πόδια τους και περιμένουν να πάρουν διαταγές από τον άπαισιο άρχηγό τους.

— Πρώτη δοκιμασία!, ούρλιάζει έκείνος και τα μάτια του λάμπουν από σαδιστική χαρά.

Πάει και κάθεται σ’ ένα ψηλό βάθρο. Οι πολεμιστές του στέκουν στη σειρά άπέναντι στις αίχμαλωτες. ‘Ο Γκόθ κιντάζει το πελώριο μέτρινο πρόσωπο του τρομερού Βαάλ. Οι άναλαιμπές της φωτιάς χοροπηδάνε πάνω σ’ αυτό και το κάνουν άκάμα πιό άγριο και τρομακτικό άπ’ ότι είναι.

Ὁ Γκόθ κατεβάζει ἐπίσημα τὸ χέρι δίνοντας τὸ σύνθημα νὰ ἀρχίσουν τὰ βασανιστήρια. Στὴ στιγμή οἱ ἀγριοὶ πολεμιστὲς του ἀρχίζουν νὰ ἀλαλάζουν ἀπαίσια. Τρέχουν ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο ἐναντίον τῶν δυὸ δεμένων γυναικῶν. Μόλις φθάνουν σὲ ἀπόστασι δυὸ ἢ τριῶν μέτρων, πετοῦν τὰ μεγάλα κοντάρια μὲ τις φοβερὲς σιδερένιες αἰχμὲς τους. Μὰ κανένα ἀπὸ αὐτὰ δὲ χτυπᾷ τὴ Μπέλλα καὶ τὴ Χούλα. Ὅλα περνᾶνε σύρριζα στὰ πρόσωπά τους. Τόσο κοντὰ πού οἱ αἰχμάλωτες νοιώθουν τὸ ἀνέμισμά τους στὸ μάγουλό τους. Ἡ Μπέλλα σφίγγει τὰ δόντια περήφανα γιὰ νὰ μὴ φωνάξῃ. Ἡ Χούλα προσπαθεῖ κι' αὐτὴ νὰ κρατηθῆ, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ καταφέρῃ γιὰ πολλὴ ὥρα καὶ ὕστερα ἀρχίζει νὰ τσιρίζῃ γὰρ εἰς τὴν ἐρήνην. Ἀπὸ μαύρη γίνεται σαν τὴ στάχτη γκριζα, ἀπὸ τὴν τρομάρα της!

Ὅταν οἱ Χόγκο πετοῦν ἀπὸ δυὸ καὶ τρεῖς φορές ὁ καθένας τὰ ἀκόντια τους, ὁ Γκόθ κουνᾷ καὶ πάλι τὸ χέρι του. Οἱ πολεμιστὲς του παραποῦν τὰ ἀκόντια καὶ τριγυρίζουν τὶς δυὸ γυναῖκες μὲ γυμνὰ τὰ μαχαίρια τους. Ἀρχίζουν νὰ χτυποῦν μὲ τὶς ἀσπρῶτερες τους λεπίδες, μὲ πραγματικὴ μανία. Μὰ τὴ στιγμή πού τὸ μαχαίρι πέφτοντας μὲ ὀρμὴ, φθάνει νὰ ξεσχίση τὴ σάρκα τῆς Μπέλλας καὶ τῆς Χούλας ἀλλοίξει ξαφνικὰ βιέθυνσι καὶ περνᾷ σύρριζα χωρὶς νὰ κἀνῃ οὔτε γρατζουνιά.

Ἡ καημένη ἡ Χούλα σπαράζει στὸ κλάμα. Δὲν τὴν φοβίζει ὁ θάνατος, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ τὸ μαρτύριο αὐτό. Στριγγίζει ὑστερικὰ καὶ παρακοιλάει νὰ τὴ σκοτώσουν γιὰ νὰ ἴσυχάσῃ.

Ἡ Μπέλλα μένει ἀτάραχη. Ἡ ἀγωνία σφίγγει καὶ τὴ δικὴ κῆψ ψυχὴ, ἀλλὰ δαγκώνει τὰ χεῖλη της μὲχρι αἵματος γιὰ νὰ μὴν ξεφωνίσῃ καὶ τὸ φανερώσῃ.

Ὁ Γκόθ σκυλιάζει ἀπὸ τὸ κακό του.

— Αὐτὴ ἡ λευκὴ ἐξακολοῦθεῖ νὰ προσβάλλῃ τὸν Βάσαλ! κύρλιάζει. Ἄν δὲν τῆς σπάσετε τὴν καρδιά, ἡ ὀργὴ του θὰ πέσῃ στὰ κεφάλια σας! Πυρῶστε σίδερα στὴ φωτιά χροακώσετε τὸ κορμὶ τους!

Ἡ ὄμορφη καὶ γενναία λευκὴ κοπέλλα κλείνει τὰ μάτια της. Προσεύχεται. Παρακαλᾷ εἰ τὸ Θεὸ νὰ τῆς χαρίσῃ αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ θάνατο γιὰ νὰ μὴν ὑποστῇ τὸ φοβερὸ μαρτύριο. Στὸ μεταξὺ ὁμως τὰ σίδερα ἀρχίζουν νὰ κοκκινίζουν στὴ φωτιά. Τὰ μάτια τοῦ ἀπαίσιου Γκόθ εἶναι κι' ἐκεῖνα κατακόκκινα ἀπὸ τὸ μῖσος καὶ τὴ λύσσα.

Πιετῆται ἐπάνω ἀπὸ τὸ θόρυβο του καὶ τρέχει πρὸς τὸ μέρος τῆς φωτιάς. Ἀρπάζει δυὸ πυρακτωμένα σίδερα καὶ ζυγώνει μπροστὰ στὶς δυὸ αἰχμάλωτες. Ὑψώνει ἀργὰ - ἀργὰ τὶς ὀλοκόκκινες φλογισμένες αἰχμὲς τους, μπροστὰ στὰ πρόσωπα τῆς Μπέλλας καὶ τῆς Χούλας. Ἡ ὄμορφη

λευκή κρατάει τὰ μάτια κλειστά καί τὰ δόντια σφιγμένα. Μ' ἄλο ὅμως πού δέν μπορεῖ νά δῆ, νοιώθει τήν καυτή ἀνάσα τοῦ πυρακτωμένου μετόλλου, στό μάγουλό της.

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει. Δόσε μου δύναμι!

“Ὅλοι οἱ Χόνγκο ἔχουν πάμει τίς φωνές καί τὰ χοροπηδητά καί παρακαλουθοῦν μέ κομμένη τήν ἀνάσα τόν φοβερό μάγο. Νεκρική σιγή ἀπλώνεται στόν ἐρειπωμένο ναό.

— Μεγάλε Βάαλ!, οὐρλιάζει ὁ Γκόθ ἄγρια. Ἡ σπαρακτική κραυγή αὐτῆς τῆς λευκῆς μάγισσας πού θά ἀκουστή ἀμέσως, ἄς λιγοστήφη τήν ὄργην σου ἐναντίον μας! Κί' ἐμεῖς σοῦ ὑποσχόμεθα νά ἔχης γρήγορα τὸ αἱμάτινο ποτάμι πού ζήτησες! Μεγά-

λε Βάαλ, πού ἡ καρδιά σου χαίρεται στό αἷμα καί στόν ὄλεθρο, ἔφθασε ἡ στιγμή νά σ' εὐχαριστήσωμε, ἐμεῖς οἱ πιστοί σου!...

Τὸ χέρι τοῦ ἀπαίσιου μάγου, πού κρατάει τὸ ἕνα πυρακτωμένο σίδερο, ἀρχίζει νά κατευθύνεται σιγά - σιγά ὄλο καί πιό κοντά στό λευκὸ δέρμα τῆς Μπέλλας πού σφίγει τὰ δόντια της μέ ὄλη της τῆ δύναμι γιά νά μὴν ξεφωνισί. Μὰ δέν προλαβαίνει ν' ἀκουμπήσει πάνω σ' αὐτό.

Μιά δυνατὴ νεανικὴ φωνή, πολὺ γνώριμη στ' αὐτιά τοῦ φοβεροῦ μάγου, σχίζει τὴν ἀπόλυτη ἡσυχία πού ἐπικρατεῖ μέσα στό ναό. Καί ἡ φωνὴ αὐτὴ λέει τὰ ἐξῆς λόγια:

— Δέν ὑπάρχει Θεὸς πού ἡ καρδιά του νά χαίρεται στόν ὄλεθρο, Γκόθ! Ἄν ὑπῆρχε, θά ἦταν Καταραμένος ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους Θεούς!

Ἡ λύσσα πού νοιώθει ὁ ἀπαίσιος μάγος εἶναι τόση, πού μένει γιά μερικά δευτερόλεπτα ἀκίνητος σὰν ἀγαλμα στὴ θέσι του, μέ τὰ χέρια μετέωρα στόν ἀέρα, νά κρατᾶνε τὰ πυρακτωμένα σίδηρα. Τὰ μάτια του γεμίζουν αἷμα ἀπὸ τὴν ὄργη.

Γιατί ἡ φωνὴ αὐτὴ πού ἀκίχστηκε, ἀνήκει σπὸν Κάλ, τόν λευκὸ κύριο τῆς ζούγκλας πού στέκει μεγαλόπρεπος μέ τὸ ἐπιβλητικὸ παράστημά του στὴν εἴσοδο τοῦ ναοῦ, κρατώντας ἕνα χοντρὸ κλαδί στό χέρι αὐτοῦ σὰν ροπαλὸ!



Ἡ Χούλα τοιρίζει τρομαγμένη βλέποντας τὸ μοχαίρι.

Ο ΧΟΥΠ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΝΕΙ

ΠΩΣ ΟΜΩΣ θρέθηκε ο Κάλ την κρισιμώτατη, αυτή στιγμή μέσα στον έρειπαιμένο ναό του Βάαλ; Τόν είχαμε αφήσει να προχωρή μόνος του κατά την παρθένα βλάστησι πλάι στο ποτάμι των θεραπίων και να εξαφανίζεται πίσω απ' αυτήν.

Λοιπόν το παιδί της ζούγκλας δέν πήγε πολύ μακριά. Στάθηκε ανάμεσα στους θάμνους. Γονάτισε στη γή και σταύρωσε τὰ χέρια του. Συγκέντρωσε τὸ μυαλό του με ὅλη του τὴ δύναμι σε μιὰ ὀρισμένη σκέψι. Ξαφνικά, περιέρχοι καπνοὶ ἀρχισαν νὰ στροβιλίζωνται μπροσ του κι' ἀνάμεσα τους φανερώθηκε ἡ ἀσκητικὴ μορφὴ τοῦ Γέρου πὸ ἀντιπροσωπεύει Τὸ— Πνεῦμα — Τῆς — Ὑπέρτατης — Σοφίας.

Τὰ ἄσπαρκα χεῖλια του κινήθηκαν καὶ ἡ φωνὴ του ἀκούστηκε ὅπως πάντα, ἀπαλὴ καὶ ἀπάμακρη σὰ νὰ ἔφτανε ἀπὸ τὸν "Ἄλλο Κάσμο:

— Μικρὲ φίλε, βλέπω πὼς τὸ πουλὶ τοῦ θανάτου, ὁ μαῦρος ἀχνὸς πὸν στροβιλίζεται ἀνάμεσα σ' ἐμένα καὶ στοὺς ἔχθρους σου, ἔχει ἀπλωμένες τὶς φτεροῦγες του πολὺ κοντὰ σου... Ἐσὺ ὁμως δέν τὸ σκότωσες καὶ δέν μπορῶ νὰ διακρίνω καθαρά τὸν δρόμο γιὰ νὰ σὲ ὀδηγήσω...

Ὁ Κάλ νοιώθει ἕνα σιδερένιο χέρι νὰ τοῦ σφίγγη τὴ καρδιά. Δέν μπορεῖ νὰ κατα-



Παρουσιάζεται ξανά ἡ μορφὴ τοῦ Γέρου..

λάβη τὰ λόγια τοῦ Προστάτη του. Οἱ τρομερὲς περιπέτειες τὸν ἔχουν κάνει νὰ ξεχάσῃ ὀρισμένα περιστατικά πὸν θὰ μπορούσαν νὰ τοῦ φανοῦν πολὺ χρήσιμα σ' αὐτὴ τὴν περίστασι γιὰ νὰ νοιώσῃ τὸ νόημα τῶν προφητικῶν ἐκείνων λόγων.

— Δάσκαλε, μουρμούρισε, ὁ ἔχθρός μου εἶναι πολὺ μοχθηρὸς καὶ δυνατός! Τὸν ὑποστηρίζουν τὰ Κακὰ Πνεύματα. Ἐχει στὰ χέρια του τὴ Μπέλλα. Θέλω νὰ τρέξω νὰ τὴ βρῶ, μὰ δέν ξέρω πὸν βοίσκετα... Ἴσως τὰ δικὰ σου μάτια πὸν μποροῦν νὰ φτάσουν πολὺ μακριά..

— Ὁ μαῦρος ἀχνὸς σκιάζει τὰ μάτια μου, μικρὲ μου φίλε!, τὸν κόβει τρεμάμενη καὶ μυστηριώδης ἡ φωνὴ τοῦ Γέρου. Δέν μπορῶ νὰ διακρι-

νω πίσω του... Βλέπω πολύ άχνα κάτι ξασπρισμένα κόκκαλα... Τίποτ' άλλο... Και βλέπω καθαρά, τὸ Πουλί τοῦ Θανάτου, πού φτερουγίζει κοντά σου, με γυμνά τὰ κόκκινα νύχια του... Ὁ κίνδυνος εἶναι μεγάλος! Πρόσεξε!...

Ἡ μορφή τοῦ Γέρου ἀρχίζει σιγά - σιγά νὰ εξαφανίζεται στὸν ἀέρα, μέσα στοὺς μυστηριώδεις καπνοὺς τοῦ τῆν τυλίγουν. Ὁ Κάλ μένει γιὰ μερικά δευτερόλεπτα ἀκίνητος, προσπαθώντας τοῦ κάκου νὰ καταλάβῃ τὰ παράξενα λόγια του. Τέλος σηκώνεται καὶ με ἀργὰ βήματα προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος πού ἀφῆρε τὸν χαϊδὸ σύντροφό του.

Οἱ γροθιές του εἶναι σφιγμένες πεισματικά. Ἡ ἀγωνία σφίγγει τὴν καρδιά του σὰν σιδερένια τανάλια.

Βγαίνει ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ διακρίνει τὸν χαζο - Χούπ. Τὸ λευκὸ παιδί τῆς ζούγκλας κυττάζει παραξενεμένο τὸν ἀστεῖο πυγμαῖο. Ὁ Χούπ χοροπηδαεὶ συνεχῶς καὶ χειροκροτεῖ μ' ἐνθουσιασμό, ἐνῶ ἡ παρδαλιὴ καρακάξα του φτερουγίζει ἀπὸ πάνω του κρῶζοντας κωμικά.

— Εἶδες μωρή, Μανταλένα, τί ἀφεντικό ἔχεις τέλος πάντων! τσιρίζει ὁ πυγμαῖος θαυμάζοντας τὸν ἑαυτό του. Θὰ τοὺς ζητήσω δίπλωμα κι' ἐν ἐν μού τὸ δώσουν, θὰ τοὺς πετάξω τὴν τηλεόρασι στὸ κεφάλι!

Ὁ Κάλ ἔχει πλησιάσει πιά κοντὰ στὸν κουτὸ φίλο του,

Τότε γιὰ πρώτη φορὰ παρατηρεῖ τί εἶναι αὐτὸ πού προκαλεῖ τὸν ἐνθουσιασμό τοῦ Χούπ καί... μένει κι' αὐτὸς γιὰ μιὰ στιγμή ἐκθαμβος με γουρλωμένα μάτια...

Ἀλλὰ πρὶν περιγραφῆ τι ἀκριβῶς εἶδε ὁ λευκὸς Κύριος τῆς ζούγκλας καὶ τοῦ ἔκανε τάση ἐντύπωσι, πρέπει νὰ διηγηθοῦμε τί ἔκανε ὁ χαζο-πυγμαῖος, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ πού ὁ Κάλ ἀποτραβήχτηκε πίσω ἀπὸ τὴν παρθένα ἐλάστρη γιὰ νὰ συμβουλευθῇ αὐτὸν πού εἶναι Τὸ — Πνεῦμα — Τῆς — Ὑπέροτης — Σοφίας.

Ὅπως ὁ καθένος θυμάται, ὁ Χούπ, τράνταζε τὴ μαγικὴ σφαῖρα τοῦ ἀπαίσιου Γκόθ, προσπαθώντας νὰ τὴ διορθώσῃ ἀπὸ τὰ ...παράσιτα, πού εἶχε ὅπως νόμιζε. Μὰ ὅσο κι' ἂν τὴν τράνταζε καὶ τὴ χτυποῦσε ἀπ' ἕλες τῆς μεριές, δὲν μπορούσε νὰ πετύχῃ φυσικὰ τίποτα. Ὁ φοβερὸς μαῦρος ἀχνὸς στροβιλιζόταν πάντα στὸ ἐσωτερικὸ τῆς με τὰ τρομακτικὰ σχήματα πού ἔπειρνε.

Ὁ Χούπ, ὅπως συνέβαινε πάντα, βαρέθηκε γρήγορα. Παράτησε λοιπὸν τὴν «τηλεόρασι» νευριασμένος καὶ κάθησε δίπλα τῆς πάνω στίς πέτρες.

— Μωρή Μανταλένα!, εἶπε στὴν παρδαλιὴ καρακάξα του. Νύσταξα! Θὰ πάρω ἕναν ὑπνικό ὤπιο νὰ γυρίσῃ ἐκεῖνος ὁ... ἀνισόροπος ὁ Κάλ. Στὸ μεταξύ πού θὰ κοιμάμαι, ἂν δῆς κανένα... μεγάλο σκουλῆκι νὰ βγαίνῃ ἀπὸ

τὸ ποτάμι σφύρα μου, ἔτσι; Καὶ καθὼς νύσταξε πραγματικά ὁ ἀστεῖος πυγμαῖος, χασιμουρήθηκε, τενώθηκε κουλουριάζοντας τὰ χέρια του πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του κι' ἔτοιμάστηκε νὰ ξαπλώσῃ... ὅταν... ἔβεινε ξαφνικά κοκκαλωμένος καὶ μὲ γουρλωμένες τίς ματᾶρες του! Ἡ μαγικὴ κρυστάλλινη σφαῖρα ποὺ θρискόταν πλάι του, ἔβγαζε κάτι παράξενες λάμπειες καὶ ὅταν ὁ χαζο - Χούπ ἔσκιμε ἀπὸ πάνω της γιὰ νὰ δῆ καλύτερα, εἶδε...τὴ συνοδεία τῶν Χόνγκο μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Γκόθ καὶ μὲ τίς αἰχμάλωτες συντρόφισσές τους, νὰ μπαίνουν μέσα σὲ μιὰ χαραδρα ποὺ ὁ θυθὸς της ἦταν στρωμένος μὲ χιλιάδες ξασπρισμένα κόκκαλα!

— Τὴ διόρθωσα! Βρὲ τὸν ἄτιμο, τὴ διόρθωσα!, τσίριξε ὁ Χούπ καὶ πετάχτηκε ὄρθιος ξεχνώντας μονομιάς τὴ νύστα του.

Καὶ πραγματικά, ἐκεῖνος τὴν εἶχε.. διορθώσει τὴ μαγικὴ σφαῖρα τοῦ Γκόθ, ὅσο κι' ἂν αὐτὸ φαίνεται ἀπίστευτο καὶ ἀστεῖο! Γιατί τὴν ὥρα ποὺ τένωσε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὰ χέρια γιὰ νὰ πέση νὰ κοιμηθῇ, ἔκανε χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ τίς ἴδιες κινήσεις ἀκριβῶς ποὺ ἔκανε καὶ ὁ φοβερὸς μάγος ὅταν ἤθελε νὰ δῆ μέσα στὴ σφαῖρα ἐκεῖνη, τί γινόταν γύρω ἀπὸ τὸ ἀπαίσιο βασίλειό του!

Φυσικά ὁ ἀνόητος Χούπ οὐτε μποροῦσε νὰ φανταστῇ κατὰ ποιὸν τρόπον εἶχε «διορθώσει» τὸ μαγικὸ ὄργανο ποὺ

θρискόταν στὰ χέρια του. Νόμιζε πᾶς αὐτὸ τὸ εἶχε πετύχει μὲ τὰ τραντάγματα καὶ τὰ χτυπήματα καὶ γι' αὐτὸ ὁ ἐνθουσιασμὸς του ἦταν ἐκρηκτικός. Ἀρχισε νὰ χοροπηδάει καὶ νὰ χειροκροτῇ κι' ἡ φουκαριάρα ἡ Μανταλένα δλέποντας τὴ χαρὰ τοῦ ἀφεντικού τους καταχάρηκε κι' αὐτὴ κι' ἀρχισε νὰ φτερουγίζῃ πλάι του καὶ νὰ κακκαρίζῃ ὅσο μποροῦσε πρὸ θρισμευτικά. Ὅσο γιὰ τὸν Χούπ, οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή δὲν σκέφτηκε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Κάλ καὶ αὐτε γνώρισε κἂν τὴ Μπέλλα καὶ τὴ Χούλα ἀνάμεσα στοὺς Χόνγκο. Θαρροῦσε ὅτι ἀπλῶς εἶχε πετύχει κάποιον σταθμὸ τηλεόρασεως καὶ τὸ γλεντοῦσε ἐνθουσιασμένος.

ΣΤΗ ΓΚΡΕΜΙΣΜΕΝΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Σ ' ΑΥΤΗ λοιπὸν τὴν ἔξαλλη κατάστασι, θρискεὶ ὁ Κάλ γυρνώντας τὸν ἀστεῖο φίλο του. Καὶ κυττάζοντας μέσα στὴν κρυστάλλινη σφαῖρα, δλέπει τὴν Μπέλλα καὶ τὴ Χούλα στὰ χέρια τῶν Χόνγκο καὶ τὰ μάτια του γουρλώνουν μὲ τρόμο. Γιὰ μιὰ στιγμή μένει σὴν μαρμαρωμένος. Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί συμβαίνει, γιὰτί τὸ λευκὸ παιδί δὲν εἶχε ξαναδῆ τὴ μαγικὴ σφαῖρα τοῦ Γκόθ νὰ λειτουργῇ.

— Εἶδες; τοῦ λέει καιμάρωτὰ ὁ Χούπ. Ἐγὼ τὸφιαξά! Κάτσε τώρα ποὺ θὰ βάλῃ καὶ μουσικὴ νὰ τὸ χορέψουμε!

— Χούπ!, ξεφωνίζει ο Κάλ με θυμό. Γιατί δεν με είδο-
πσιούσες τόση ώρα άνόητε;
Δέν βλέπεις πού ή Μπέλλα με
τή Χούλα βρίσκονται μέσα στή
σφαίρα;

Ο Χούπ μένει κοκκαλωμέ-
νος σαν άγαλμα σ' αυτά τά
λόγια και κυττάζει παράξενα
τό λευκό άγόρι.

— Μωρ' έσύ δεν γλυτώ-
νεις ούτε με ζουρλομανδύα!,
τού φωνάζει στό τέλος. Καλέ
πού χωράνε οί Χούλιες μου μέ
σα σ' αυτό έκει τό πουλάκι;
Τόχαισες και τό λίγο πούχες;

— Χούπ! Για τό Θεό! Κά
θεσαι και παίζεις τή στιγμή
πού τις συντρόφισσές μας τις
άπειλει τραμερός θάνατος; Δέ
βλέπεις έκει μέσα, στό χέρια
τού Γκόθ και τών Χόνγκο, τις
δυό αίχμηλώτες; Είναι ή Χού-
λα και ή Μπέλλα! Άλλά...
Θεέ μου! Δέν μπορώ νά κα-



Παίρνει μιά βουτιά πρὸς τό
βαθύ ποτάμι.



Κόβει τά δεσμὰ τῆς Μπέλλας
μέ τό μαχαίρι.

ταλάβα τίποτα... Τί σημαίνει
αυτό; Τί πράγμα παράξενο
είναι αυτό τό κρύσταλλο, γιά
τό άποιο ο Γκόθ θύμωσε πο-
λύ όταν τού είπα πώς έσπα-
σε;

Ο πυγμαίος δεν άκούει κα
θόλου τά τελευταία του λό-
για, μόνο σκύβει κοντά - κον
τά στό γυαλί.

— Κίττα μυστήρια!, τσι
ρίζει στό τέλος με έκπληξη.
Λοιπόν τῆς μοιάζει στ' αλή-
θεια τῆς Χούλιας αυτή έδώ!
Ίσως νά είναι ή μικρότερη ά
δεροή τῆς! Μά δεν θά μου
τόλεγε πώς είχε αδερφή;

Ο Κάλ σκύβει κι' αυτός
τώρα επάνω άπό τή μαγική
σφαίρα γιά δεύτερη φορά. Δι
ακρίνει πώς ή συνοδεία βγαί-
νει άπό τή χαράδρα τῆ στρω-
μένη με τά ξασπρισμένα κόκ

καλα. Μια έρειπωμένη πολιτεία άπλώνεται εμπρός τους. Τα μάτια του λευκού άγοριού λάμπουν παράξενα και μια βαθειά ρυτίδα σχηματίζεται ανάμεσα στα φρύδια του.

— Αύτη ή πολιτεία!, ψιθυρίζει σά να μιλήση στον έαυτό του. Είμαι βέβαιος πώς έχω ξαναπάει σ' αύτην την πολιτεία!

— Ψεμάτα!, τσιρίζει ό Χούπ με βεβαιότητα. Δεν έχομε πάει ποτέ σε τέτοιο μέρος που νάναι όλα τα σπίτια τάβλα κάτω!

— Όχι!... Πρίν... Πρίν με έρουν οι γονείς σου και με φέρουν στο χωριό των Χαλόα!, ...ψελλίζει ό Κάλλ.

Κα άσυναίσθητα φέρνει τό χέρι στον άριστερό του ώμο, εκεί που κάποτε, πρίν πολλά χρόνια, οι πυγμαίοι Χαλόα είχαν βρή καρφωμένο ένα βέ-



Οι Μαύροι πολεμιστές πετούν τά κοντάρια τους...



Ένα κοντάρι του περνάει πέρα ως πέρα τό κορμί.

λος...

Ξαφνικά τινάζεται όρθιος.

— Άς αφήσωμε τά λόγια. Πρέπει να πάμε εκεί γρήγορα!, φωνάζει άποφασιστικά. Όλ' αύτά τά μυστήρια θα λυθούν άργότερα. Αύτη τη στιγμή πρέπει να σώσουμε τη Μπέλλα και τη Χούλα από τον θάνατο! Ξέρω πολύ καλά τό δρόμο που θ' ακολουθήσουμε!

— Βρέ δεν ξέρω τι θάκανες έσύ χωρίς έμένα!, του λέει ό Χούπ κορδωμένος. Άν δεν σουφτιαχνα πάλι την τηλεόρασι, θα καθόσουν τώρα και θα μάσασες βότσαλα από τό κοκό σου! Άντε, ξεκινάμε γι ατί σε λυπάμαι!

Ρίχνει μία τελευταία ματιά στή γυάλινη μαγική σφαίρα και μουρμουρίζει με γουρλωμένα μάτια:

— Για κύττα εκεί! Θάσους καπεταν - φασαρίας δηλαδή, όταν ήσουν πιστορικός! Πήγε, λέει, έπισκεψι σ' εκείνο τ' χωριό και δέν έμεινε σπίτι για σπίτι θρθιο!

Μ' αυτά τὰ λόγια φορτώνει τήν κρυστάλλινη σφαίρα και φωνάζει στην παρδαλή καρακάξα του:

— Μωρή Μανταλένα! Άντε, κουνήσου, γιατί αυτός ό τρελλός θα μάς βγάλει πάλι τή γλώσσα... Δηλαδή έσύ τί ανάγκη έχεις με τίς φτερούγες σου!... Άλλοίμονο σ' έμένα!

Πραγματικά, τ' λευκό παιδί τής ζούγκλας βλέποντας ότι δέν μπορεί να συνεννοηθή σοβαρά με τόν χαζό φίλο του, αρχίζει να τρέχει προς τή μεριά τής άγρονης κοιλάδας τής στρωμένης με χοντρά βότσαλα. Ο Χούπ τόν παίρνει από πίσω λαχανιάζοντας και συνεχώς γκρινιάζει με τήν τσιριχτή φωνή του.

— Τί στην εύχή! Δέν υπάρχει... δήμαρχος σ' αυτόν τόν τόπο, να φτιάξει κανά δρόμο τής προκοπής; Θα σπάσωμε τὰ ποδιάρια μας σ' αυτά τὰ κατσάβραχα!

Όσοσ' φαίνεται ότι ό Κάλ ξέρει στ' αλήθεια τόν δρόμο προς τή γκρεμισμένη πολιτεία γιατί τραβάει άδίστακτα από τὰ ίδια μέρη που έχει περάσει ό Γκόθ με τούς άγριους πολεμιστές του. Περνούν έξω από τούς πρόποδες εκείνου τού ψηλού λόφου. Θάνατον στο στόμιο τής τραμερής χαράδρα που είναι όλόκληρη στρω-

μένη με ξασπρισμένα κόκκαλα. Και σε λίγη ώρα ακόμα έχουν φτάσει στην άλλη άκρη τής και αντίκρύζουν τὰ θλιβερά τής έρείπια.

Άπό μακριά τότε άκούνε τούς τραμερούς άλαλαγμούς τών Χόνγκο. Είναι ή στιγμή που έχουν αρχίσει τὰ μαρτυρία τής Μπέλλας και τής Χούλας και οι άπαισιόι πολεμιστές πετούν τὰ άκόντιά τους πλάι στις δυό αϊχμάλωτες.

Ο Κάλ διευθύνεται προς τ' μέρος από όπου έρχονται οι φωνές. Πηδάει πάνω από τούς σωσισμένους όγκόλιθους που φράζουν τούς δρόμους τής γκρεμισμένης πολιτείας.

Ο Χούπ δεινοποθεί πίσω του για να τόν φτάσει. Έχει μείνει σε πολύ μεγάλη απόσταση πίσω, και μόλις διακρίνει από μακριά τ' κεφάλι τού Κάλ.

— "Εϊ, άφεντικό!, στριγγλίζει δυσαιρεστημένος. Μπας και νομίζεις πως έχουμε τίς ποδάρες σου όλοι; Για βάστα λίγο φρένο!

Μά τ' λευκό παιδί ούτε τόν άκούει καν. Κι' από πάνω ό Χούπ σκοντάφτει και σε μιá πέτρα και παίρνει δέκα κουτροβάλες κάτω. Τού ξεφεύγει και ή κουστάλλινη μαγική σφαίρα από τὰ χέρια και τή χάνει ανάμεσα στις τρύπες που σχηματίζουν οι πεσμένοι όγκόλιθοι. Εύτυχώς τή βρίσκει γρήγορα και παύει πάλι τ' δρόμο προς τ' μέρος που έχει δη για τέλευτα φορά τόν Κάλ...

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ

Ο ΚΑΛ τὸ λευκὸ παιδί τῆς ζούγκλας, φθάνει ἔξω ἀπὸ τὸ ναὸ τοῦ τρομακτικοῦ Βάσαλ. Γιὰ μιὰ στιγμή στέκεται παραξενεμένος. Τὰ φοβερὰ οὐρλιαχτὰ ποὺ ἀκούγονταν ὡς τώρα, δὲν ἀκούγονται πιά. Νακρική σιωπὴ ἑσσιλεύει ὀλόγυρα. Μὰ τὸ ἀτρόμητο παιδί προχωρεῖ ὡς τὴν εἴσοδο τοῦ ναοῦ. Βλέπει μέσα τίς φωτιές. Ἐνάντια στὶς φλόγες διακρίνει τὸν ἀπαίσιο Γκόθ νὰ τραβᾷ μέσα ἀπὸ τὴ φωτιά δυὸ πυρακτωμένα σίδηρα καὶ μπροστὰ του δεμένους σὲ δυὸ μαριμαρένιες κολώνες τὴ Μπέλλα καὶ τὴ Χούλα.

Ἡ καρδιά του γεμίζει τρόμο. Κύπτει ὀλόγυρα μὲ ἀγωνία. Εἶναι ἐντελῶς ἀοπλος γιὰ τὴ θέβαια μόνου μὲ τὸ μαχαίρι του δὲν μπορεῖ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ πλήθος τῶν πολεμιστῶν Χόνγκο.

Ξαφνικὰ τὸ μάτι του παίρνει ἕνα μακρὸ καὶ χοντρὸ κλαδί σὰν ροπαλό ποὺ θρῖσκειται πεταμμένο κοντὰ στὴν εἴσοδο τοῦ ναοῦ. Στὴν ἀπελπισία του καὶ στὴ θυσίᾳ του νὰ προλάβῃ νὰ σώσῃ τὴ Μπέλλα ἀπὸ τὸ θάνατο, ἀρπάζει τὸ ξύλο αὐτὸ γιὰ ὄπλο καὶ ὁρμάει μέσα στὴ φωλιά τοῦ λύκου — στὸν ναὸ τοῦ τρομεροῦ Θεοῦ τοῦ Ὀλέθρου.

Ἀκούει τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ ἀπαίσιου Γκόθ καὶ βλέποντάς τον νὰ ὑψῶνῃ τὸ πυρακτωμένο σίδηρο ἐπάνω στὸ

πρῶτο πρὸς τῆς Μπέλλας φωνάζει:

— Δὲν ὑπάρχει Θεὸς ποὺ ἡ καρδιά του νὰ χαίρεται στὸ αἷμα καὶ στὸν ὀλεθρο, Γκόθ! Ἄν ὑπῆρχε θὰ ἦταν καταραμένος ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους Θεούς!

Ὁ φοικτὸς μάγος μαριμαρώνει ἀπὸ τὴν ἐκπληξι καὶ τὸν τρόμο. Μαζὶ του καὶ ὄλοι οἱ Χόνγκο τρέμουν γιὰ τὴ θανάσιμη αὐτὴ ἱεροσυλία μπροστὰ στὸ εἶδωλο τοῦ φοβεροῦ θεοῦ. Μὰ ὁ Γκόθ συνέχεται γρήγορα. Βλέπει πῶς τὸ λευκὸ παιδί ἔχει ἔρθει μόνου του καὶ ὄχι μὲ ἄλλους συμτρόφους του, ὅπως ἔχει ὑποθέσει στὴν ἀρχή. Ἐνα ἰσχυρὸν χαμόγελο φωτίζει τὸ ἀπαίσιο πρόσωπό του.

— Ἐπάνω του! οὐρλιάζει ἔξοφρα. Πιάστε τον! Πρέπει νὰ τὸν θυσιάσωμε στὸν μεγάλο Βάσαλ! Μόνου ἔτσι θὰ ξεπλύνουμε τὴν ἱεροσυλία ποὺ ἔκανε καὶ θὰ γλυτώσουμε ἀπὸ τὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ!...

Μὰ τὸ ἀτρόμητο ἀγόρι δὲν περιμένει νὰ ἔρθουν νὰ τὸ πιόσουν. Μὲ μιὰ ματιά βλέπει ἔτι αὐτὴ τὴ στιγμή οἱ Χόνγκο δὲν κρατοῦν τὰ κοντάρια τους ποὺ ἄφησαν γιὰ νὰ παίξουν τὸ φοβερὸ παιχνίδι τῶν μαχαιριῶν μὲ τίς δυὸ ἀιχμάλωτες. Καταλαβαίνει ὅτι εἶναι ἡ πρώτη καὶ τελευταία εὐκαιρία ποὺ τοῦ δίνεται γιὰ νὰ αἰφνιδιάσῃ ἐκεῖνος τοὺς ἀντιπάλους του.

Μὲ μιὰ ἄγρια ἰσχυρὴ χύνεται ἐναντίον τους, κραδαίνοντας τὸ πελώριο ροπαλό του.

— Κάλ! Φύγε! Θα σε σκοτώσουν κι' έσένα!, άκούγεται για μια στιγμή ή φωνή της Μπέλλας γεμάτη σπαράγμο.

Το λευκό παιδί δέν την άκούει. Το ρόπαλό του στριφουργρίζει μανιασμένα και όσοι από τους φρικτούς πολεμιστές του Γκόθ βρίσκονται κοντά του, πέφτουν στη γη ούρλιάζοντας με τὰ κρανία άνοιγμένα στα δυό. Για μια στιγμή, όλοι οι άντιπαλοί του, όπισθοχωρούν κατατρομαγμένοι μερικά βήματα. αίφνιδιασμένοι από αυτόν τον χειμάρρο. Αυτό άκριβώς περιμένει κι' ό Κάλ και με δυό πηδήματα φθάνει στους μαρμαρένιους πασσάλους που είναι δεμένες ή Μπέλλα κι' ή Χούλα. Τραβάει τό μαχαίρι του και με δυό άστραπιαές κινήσεις

κόβει τὰ σκοινιά που τ'ίς κρατούν δεμένες.

— Γρήγορα μαζί μου!, ξεφωνίζει με δύναμη.

Μά δέν είναι καθόλου εύκολο νά ξεφύγουν. Οί Χόνγκο έχουν συνέλθει από την πρώτη τους έκπληξι. Έχουν άρπάξει τὰ κοντάκια τους και κάνουν άντεπίθεσι.

Ό Γκόθ ούρλιάζει:

— Έπάνω τους, σκύλοι! Μόνο τό αίμα τους θα σώση τὰ κεφάλια σας από την όργη του Βάαλ!

Οί άγριοι πολεμιστές έφορευόν. Ό Κάλ με τ'ίς δυό γυναίκες που για μια στιγμή έχουν άποκτήσει την έλευθερία τους δέν ίμπορούν νά τρέξουν κατά την έξοδο. Ό δρόμος προς τὰ εκεί είναι άποκλεισμένος από τους άντιπάλους του. Ό π'ισθοχωρούν λοιπόν σέ μια σκοτεινή κάμαρα που σχηματίζει ή μεγάλη σάλα του παλιού έρειπωμένου ναού. Ό Κάλ πηγαίνει τελευταίος για νά σκεπάση με τό σώμα του τ'ίς δυό συντρόφισσές του. Ένας Χόνγκο τού ρίχνει λυσασαίμενα τό κοντάρι του. Ό άτσάλενιος λευκός κύριος τ'ίς ζούγκλας τό άρπάξει στον άέρα με μια καταπληκτική ψυχραιμία. Τό στρέφει με άστραπιαία ταχύτητα και τό έξακοντίζει με δύναμη κερανού. Ό πολεμιστής που τό είχε πέταξει τό δέχεται στο στήθος κα τό άκόντιο τόν περνάει περα για πέρα. Μ' ένα ούρλιαχτό άπελπισίας και λύσσης σωριάζεται νεκρός. Μά οι άλλοι έτοιμάζονται όλοι μαζί τώ



Πέφτει από τὰ χέρια του και γίνεται συντρίμμα.

ρα να πετάξουν τα ακόντια τους και θέβαιαι το γενναίο παιδί δὲν θὰ μπορέση νὰ τὰ πιάση ἄλλα. Ὁ ἀγὼν εἶναι ἀνισος. Καταλαibaίνει ὅτι ἔφθασε τὸ τέλος.

— Ἄντιο, Μπέλλα!, μουρμουρίζει στὴν πέντάμορφη κοπέλλα ποὺ εἶναι δίπλα του. Νάμιζα πὼς θὰ καταφέρω νὰ σέ σώσω μὰ γελάστηκα!...

— Δὲν ἔπρεπε νάρθης!, λέει τὸ λευκὸ κορίτσι ἀπελπισμένα.

— Σκοτώστε τους!, οὐρλιάζει ὁ Γκόθ μανιασμένα. Καρφώστε τους βέβηλους!

Τὰ ἀκόντια ὑψώνονται. Καὶ μένουν σ' αὐτὴ τὴ θέσι ἀκίνητα...

Κάποιος ἔχει μπη μέσα στὸ ναό. Κρατᾷε στὰ χέρια του μιὰ κρυστάλλινη σφαῖρα ποὺ φωσφορίζει ἀπαίσια. Οἱ Χόνγκο τὴν βλέπουν καὶ μένουν μαγνητισμένοι καὶ ἀφωνοὶ ἀπὸ τὸν τρόμο. Ἀκίνητοι σὰν ἀγάλματα. Στὴν θανάτου ἀπλώνεται μονομιάς. Καὶ τότε ἀντηχεῖ ἡ τσιριχητὴ καὶ εὐθυμῆ φωνὴ τοῦ χαζο - Χούπ γιατί αὐτὸς εἶναι ὁ ἀπρόσπτος ἐπισκέπτης ποὺ κρατᾷε τὴ μαγικὴ σφαῖρα.

— Τὶ χαζομᾶρα εἶναι πάλι αὐτή; Ἀρχίσατε τὸ πάρτυ χωρίς τὴν τηλεόρασι;

Οἱ Χόνγκο κατεβάζουν τὰ κοντάρια καὶ ὑποχωροῦν ἐντρομοί. Ὁ Γκόθ καταλαibaίνει τὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχει ξαφνικά, γιατί ξέρεῖ τὶ τρόπο προκαλεῖ ἡ μαγικὴ σφαῖρα τοῦ στούς πολεμιστῶς του. Νι καίε τὴν ἐκπληξί του ποὺ τὴν ξαναβλέπει ἐνῶ τὴ νόμιζε γιὰ



Μαῦρος καπνὸς ὑψώνεται θγαίνοντας ἀπὸ τὴ σφαῖρα.

πάντα χαμένη καὶ στριγγλίζει ἄγρια:

— Ἐπάνω του! Πάρτε του τὸ μαγικὸ μάτι! Κουνηθῆτε, μαῦρα σκυλιά!

Ἄλλὰ κανεὶς δὲν τολμάει νὰ ὑπακούσῃ. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔχει ἐμπνεύσει τὸ δέος γι' αὐτὴ τὴ σφαῖρα στοὺς ἀνθρώπους του. Ὁ Κάλ παρακολουθεῖ μὲ περιέργεια καὶ ενδιαφέρον ὅλες αὐτὲς τὶς ἀντιδράσεις. Τὰ μάτια του λάμπουν παράξενα.

Ὡστόσο ὁ Χούπ φαίνεται τραμερὰ δυσασεστημένος. Κυττάζει τὴν κρυστάλλινη σφαῖρα μὲ γουρλωμένα μάτια. Μέσα δὲν ὑπάρχει πάλι παρὰ μόνον ὁ μαῦρος ἀχνὸς ποὺ στροβιλίζεται.

— Πάλι τὰ παράσιτα!, φωνάζει ὁ πυγμαῖος ἀπαρηγόρητος.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ ἀπαίσιος Γκόθ, βλέποντας τὸν τρόμο τῶν ἀνδρῶν του, καταλαβαίνει πῶς μόνον ἂν πάρῃ ὁ ἴδιος στὰ χέρια του τὴ σφαίρα ἀπὸ τὸν κωμικὸ πυγμαῖο θὰ ξαναβρῇ τὸ κύρος του. Ρίχνεται λοιπὸν ἰκατοπάνω του μὲ μανία. Μὰ δὲν πρῶταβαίνει νὰ τὸν φτάσῃ, γιατί στὸ μεταξύ ὁ Χούπ ἔχει θυμώσει τρομερά.

— "Αἱ στήν εὐχή γιὰ μη-χάνημα!, τσιρίζει ἀγανακτισμένος. Πιάστηκαν τὰ νεφρά μου νὰ σέ κουβαλάω κι' ἐσύ ὁ λο χαλάς! Μὰ λές θὰ σκάσω ἐγὼ μ' ἐσένα; Νά, γιὰ νὰ μάθῃς!

Πετάει μὲ μανία τὴ μαγικὴ σφαίρα πού γίνεται θρύμαλλα στὸ πέτρινο ἔδαφος, μπρὸς ἐπὶ τὰ πόδια τοῦ Γκόθ. Μία σπα ρακτικὴ κραυγὴ φρίκης ξεφεύγει ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ μάγου, ἵσὰ νὰ τοῦ μπηγῆουν μαχαίρι στὴν καρδιά.

Τὴν ἴδια στιγμή γίνεται καὶ τὶ τρομακτικό: ἓνας μαῦρος ἀχνὸς τινάζεται μέσα ἀπὸ τὰ συντρίμμια τῆς μαγικῆς σφαιρας καὶ στροβιλιίζεται τρομαχτικὰ στὸν ἀέρα, ὅπου παίρνει τὴ μορφή μιᾶς σατανικῆς καὶ ἀπαίσιος νυχτερίδας, μὲ μάτια πού πετοῦν φωτιὲς καὶ γοαμμὰ κόκκινα νύχια. Ἀφήνει ἓνα δαιμονισμένο κρώξιμο καὶ ἰσὸ ἀναδιπλωμα τῶν τρομερῶν φτερῶν τῆς σβύνουν ὄλοι αἱ δαυλοὶ μέσα στὸ νοῦ καὶ μένει ἀναμιμμένη μόνον ἡ μεγάλη φωτιά ἰμπροστὰς στὸ ἀγαλλμα τοῦ Βάαλ. Τὸ σατανικὸ πουλὶ φτερουγίζει ὕστερα καὶ χάνεται: ἔξω ἀπὸ τὴν εἴσοδο

τοῦ ἐρσιτωμένου κτιρίου.

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ γῆ ἀργίζει νὰ τρέμη καὶ χοροπηδάῃ ὀρμητικὰ κάτῳ ἀπὸ τὰ πόδια τους.

— Μαζί μου!, οὐρλιάζει ὁ Κάλ δυνατὰ στὴν Μπέλλα καὶ τὴ Χούλα καὶ ὀρμώντας πρῶτος, ἀρπάζει τὸν Χούπ στὴν ἀγκαλιά του πού ἔχει μείνει σὰν ἀγαλμα ἀπὸ τὴν τρομιάρα του καὶ χύνεται ἔξω.

Οἱ Χόνγκο ὀρμοῦν κι' αὐτοὶ ἀπὸ πίσω τους, μὰ δὲν προλαβαίνουν νὰ φτάσουν στὴν πάρτα. Ὁ σεισμός εἶναι τρομακτικός. Ὁ ἐρσιτωμένος καὶ δὲν μπορεῖ ν' ἀντέξῃ περισσότερο. Σωριάζεται ὀλόκληρος ἔπάνω τους καὶ τοὺς πλακώνει μὲ τοὺς τεράστιους ὀγκόλιθους ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶναι χτισμένος.

Ἀνάμεσα στὴ βοή τοῦ σεισμοῦ, γοερὲς κραυγὲς φρίκης καὶ ἀπελπισίας ἀκούγονται καὶ ὕστερα πιά τίποτα...

— Σωθήκαμε!, μωρμουρίζει ὁ Κάλ σὰ νὰ μὴν τὸ πιστεῦε ἄκόμα. Ὁ Χούπ ἔκανε πάλι τὸ θαῦμα του!

Ἡ Χούλα εἶναι τόσο συγκινημένη καὶ ἐνθουσιασμένη, πού πιάνει τὸν πυγμαῖο καὶ τὸν φιλάει στὰ δυὸ μάγουλα. Ὁ πυγμαῖος κατόπιν αὐτοῦ πέφτει κάτῳ λιπόθυμος ἀπὸ τὴν εὐτυχία!...

* * *

Μὰ ἐνῶ οἱ τέσσερις φίλοι γλύτωσαν μιὰ γιὰ πάντοι ἀπὸ τὸν ἀπαίσιον Γκόθ καὶ ἐνῶ ὁ σεισμός σταματᾷ πιά, ὁ ἴδιος ὁ Γκόθ ἰμερικές ἑκατοντάδες μέτρα παρακάτω τρέχει ὀλοζώντανος πρὸς τὸ μέρος τῶν

βουνών που ζώνουν τη μικρή κοιλάδα της γκρεμισμένης πολιτείας. Το ανθρωπόμορφο αυτὸ τέρας, πρόλαβε καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ ναὸ ἀπὸ τὸ πίσω μέρος του, ἀπὸ μιὰ μυστικὴ πόρτα πού ἤξερε μόνο αὐτός. Καθὼς τρέχει τώρα, ἀπὸ τὰ ἀ-

φρισμένα χεῖλη του βγαίνουν κατάρες καὶ ἀπειλές καὶ τὰ μάτια του γυαλίζουν σατανικά.

— Θὰ ἐκδικηθῶ, μικρὲ λευκέ! Θὰ ἐκδικηθῶ καὶ ἡ ἐκδίκησίς μου θάβῃ τόσο τρομερὴ πού δὲν φαντάζεσαι!...

Τ Ε Λ Ο Σ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΡΩΜΑΝΟΣ

Ἄποκλειστικότητα: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο. Ε.

ΚΑΛ - Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22—'Αριθμός 4—Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. 'Ανεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασσιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.



Νέες αγωνίες και νέα γλέντια στο έρχόμενο τεύχος του «ΚΑΛ»! Οί θαυμαστές περιπέτειες του μυστηριώδους παιδιού της ζούγκλας, δέν έχουν τέλος... Οί γκάφες του αδιόρθωτου χαζο-Χούπ γίνονται όλο και χειρότερες!

«ΑΝΘΡΩΠΟΙ - ΠΑΝΘΗΡΕΣ»

'Ενώ ό τρομερός Γκόθ έτοιμάζει την σατανική εκδίκησή του, οί ήρωές μας πέφτουν στα χέρια μιās φοβερής φυλής... Μή χάση κανείς τὸ έπόμενο τεύχος, με τίτλο:

«ΑΝΘΡΩΠΟΙ - ΠΑΝΘΗΡΕΣ»



ΜΙΑ ΚΑΤΙΑ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

ΑΦΟΥ ΚΥΤΤΑΞΕ ΤΟΥΣ ΤΙΤΛΟΥΣ ΠΥΡΙΞΕ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΥ...

Η ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΩΝ ΑΤΛΑΣ ΑΝΕΚΑΝΥΞΕ ΝΕΕΣ ΦΛΕΒΕΣ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ. ΣΙΓΟΥΡΑ Θ' ΑΚΕΒΟΥΚ ΟΙ ΜΕΤΟΧΕΣ. ΠΕΡΙΕΡΟ ΔΙΑΒΑΣΕ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ ΑΥΤΗ ΧΡΟΝΙΑ ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΧΕ ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΜΕΤΟΧΗ...

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΡΧΙΣΑΝ ΚΑ ΧΟΡΕΥΟΥΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΟΥ...

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΑΙΣΘΑΝΟΜΑΙ ΕΤΣΙ ΡΙΣΧΗΜΑ... ΤΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ ΑΤΛΑΣ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑ ΝΑ ΠΙΚΩ ΠΛΟΥΣΙΟΣ... ΟΜΩΣ ΕΧΩ ΜΟΝΟ 200 ΔΟΛΛΑΡΙΑ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ.



ΣΤΟ ΕΣΤΙ ΔΕΝ ΕΦΑΓΕ ΔΙΟΛΟΥ...

ΧΑΛΦΕΡΑ ΤΣ ΕΣΤΙΜΑΧΙ ΜΟΥ!
ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΦΑΣΤΙ ΠΟΤΕ!

ΔΕΝ ΦΑΙΝΕΣΑΙ ΚΑΠΑ ΑΡΘΟΥΡ... ΙΣΑΛΥΤΕΡΑ ΝΑ ΠΑΣ ΝΑ ΠΕΣΗΣ...

